

**PSALMII 120-134
(PSALMII
TREPTELOR)**

**Urcă treptele pocăinței și ascultării
de Dumnezeu!**

Urcă treptele pocăinței și ascultării de Dumnezeu!

Ghid de studiu biblic pentru Psalmii treptelor Psalmii 120-134

Biserica Baptistă Sfânta Treime București

Septembrie-Octombrie 2022

Partea I: Introducere

Prezentarea generală

Psalmiile sunt cântări de închinare evreiești, care îmbină mai multe genuri, rugăciunea, poezia, doxologia, sfaturi și cugetări înțelepte. Ei exprimă o gamă largă de sentimente și cugetări, de credințe, de rugăciuni și cântări în bucurie sau în suferință. Sunt psalmi de plângere (lamentație), psalmi de pocăință (penitență), psalmi de victorie, psalmi de înfrângere, psalmi de revoltă, chiar psalmi de blestem (imprecatorii), psalmi de mijlocire, de bucurie, de tristețe etc.

Unii psalmi privesc la momentul creației, la destinul omului, la judecata lui Dumnezeu pe pământ și la dreptate, la viitor, la venirea lui Mesia – Hristos, la etapele istoriei omenirii, la moștenirea eternă a celor sfinți și la pedepsirea celor răi. Epistola către Evrei (Evr. 1, 2) și evangheliile sinoptice (Mat. 22:43-45, Mc. 12:36, Luca 22:42-44 etc), Faptele Apostolilor (Fapte 1:20, 2:25, 4:25 etc), precum și Pavel în diverse epistole ale sale, menționează direct psalmii atunci când descriu venirea Mântuitorului, când declară divinitatea Lui, când vorbesc despre arestarea, judecata, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos, sau despre judecata divină, despre vremurile din urmă, starea omenirii etc. Psalmii sunt, așadar, și o carte despre Hristos. Isus i-a cunoscut, i-a citat și i-a cântat, în drum spre grădina Ghetsimane, în noaptea trădării, și probabil și în alte sărbători de Paște, împreună cu ucenicii sau singur (Mc. 14:26, Mat. 26:30).

Psalmii formează o carte, dar sunt compuși, de fapt, din cinci cărți mai scurte:

Cartea întâi (Psalmi 1—41) și *Cartea a doua* (Psalmii 42—72), vorbesc despre David și împărăția sa, cei mai mulți fiind compuși de David;

Cartea a treia (Psalmii 73—89) și *Cartea a patra* (Psalmii 90—106) reflectă problemele israeliților din timpul exilului în Babilon; ei se referă adesea la închinarea la Templu, și la istoria lui Israel

Cartea a cincea (Psalmii 107—150) cuprinde psalmi post-exilici, și conțin rugăciuni și cântări de după întoarcerea din Babilon, adesea despre izbăvirea Domnului.

Rugăciuni asemănătoare cu psalmii au existat și la unii regi egipteni (de exemplu, imnul către Aten, al regelui Ackhenaten, asemănător cu

Psalmul 104) și la poporul hittit (de exemplu, rugăciunile lui Mursili), ori la locuitorii Mesopotamiei (Plângerea căderii cetății Ur și Psalmul 137; cântările sumeriene numite *balag*, etc).

Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar David a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Lui și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ce a început David, a fost continuat de alți cântăreți din corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii.

Cartea Psalmilor are mai mulți autori, în funcție de epocă. Între aceștia pot fi amintiți David, Solomon, Moise, fiii lui Asaf, fiii lui Core, Etan și Heman, fiii lui Zerah, în timp ce altora nu li se menționează numele, iar psalmii lor sunt anonimi.

Cartea 1 și 2: Psalmii lui David. Regele David are meritul că folosește cântarea în nenumărate forme și cu diferite subiecte și o impune ca o formă de mărturie despre Dumnezeu și de dialog cu Dumnezeu. Influența lui este hotărâtoare pentru închinarea la Templu, pentru formarea corului de acolo, precum și pentru închinarea individuală. Duhul Domnului l-a inspirat să scrie, iar el, David, a cugetat profund la Legile Domnului, s-a bucurat să stea în prezența Domnului și să compună aceste rugăciuni care i-au inspirat pe mulți. Ceea ce a început David, a fost continuat de alții cântăreți la corul Templului, așa încât în cele din urmă s-a alcătuit prezenta colecție de Psalmi biblici, o comoară pentru toți credincioșii. Cărțile acestea cuprind și câțiva psalmi ai lui Solomon, și chiar ai colaboratorilor lui David, cum sunt Asaf și fiii lui Core.

Cartea a treia a Psalmilor cuprinde psalmii 73-89. Aceștia sunt Psalmii levitici, care sunt asociați mai ales cu închinarea și slujba la Templu. Unsprezece din acești psalmi sunt ai lui Asaf (73-83); patru aparțin fiilor lui Core (84-87) și câte unul aparține lui David (86), Heman (88) și Etan (89).

Psalmii 73-83 îl au, deci, pe Asaf ca autor. Asaf a fost un levit din familia lui Ghersom, și unul din cei trei mari cântăreți rânduiți de împăratul David să supravegheze serviciile de laudă în casa Domnului (1Cronici 15:16-19), alături de Heman și Etan. Asaf a fost ales să dirijeze corurile la noua reședință a chivotului Domnului în Ierusalim (1Cronici

16). Fiilor lui li s-a încredințat conducerea celor douazeci și patru de cete de cântăreți (1 Cronici 25:11-31) și ei au luat parte la inaugurarea Templului lui Solomon.

Psalmistul Asaf a rămas în istoria sacră ca un profet (văzător) respectat, dar și ca un cântăreț. „Fiii lui Asaf” au constituit un fel de asociație a cântăreților sacri în Împărăția lui Israel. Ei au contribuit la aplicarea reformelor lui Ezechia (2Cronici 29:13), Iosia (2Cronici 35:15) și Zorobabel (Ezra 2:41).

Observăm că Asaf era un om spiritual, dotat pentru laudă și profeție, și că a avut un impact benefic asupra familiei lui, care s-a păstrat de-a lungul veacurilor. Psalmii lui Asaf au o anumită nota de naționalism, sunt orientați pe făgașul mijlocirii și multumirii și sunt înfrumusețați cu avertismente și cuvinte de învățătură. Ei sunt remarcabili prin suflul profetic care-i străbate.

Cartea a patra a psalmilor cuprinde psalmii 90-106. Ea este cea mai scurtă din cele cinci cărți, anume 17 psalmi. Secțiunea studiată în acest an cuprinde psalmii 93-118, pentru a ne încadra mai bine în planul citirii în câțiva ani a psalmilor. Aceasta înseamnă acoperirea cărții a patra (93-106 din 90-106, deoarece 90-92 au fost studiați în vara anului trecut) și a primei părți din cartea a cincea a psalmilor (107-118 din 107-150).

Această carte include psalmi regali sau teocratici (95-100) și psalmi istorici (104-106), plus alți psalmi cu mesaje individuale (90-94). Psalmii aceștia au fost culeși și puși în colecția de închinare a lui Israel de Ezra (aprox. 458 îH) și Neemia (aprox. 445 îH). Doar trei au autor precizat (90 - Moise, 101 și 103 - David), restul fiind anonimi, și numai șapte psalmi au titluri, din toți 17. În mod special, psalmii 93-99 sunt considerați psalmi profetici, și vorbesc despre venirea lui Mesia. În tradiția iudaică, această a patra carte a psalmilor este văzută ca un fel de paralelă la cartea Numeri, pentru că vorbește mult despre relația lui Israel cu celelalte popoare din jurul țării.

Cartea a cincea a psalmilor (107-150) cuprinde cea mai diversă colecție de psalmi din toate cele cinci cărți (închinare, consiliere, sfaturi și încurajări economice, istorie, etc.). Se pot astfel identifica mai multe grupe de psalmi cu temă sau scop comun. De exemplu, psalmii festivi numiți și Cântările Treptelor (120-134, din care patru sunt scriși de David), care se cântau în vreme ce israeliții se apropiau de Ierusalim și, respectiv, de Templu. Adesea ei conțin imagini vizuale despre cetate și împrejurimile ei (muntele Sionului, frumusețea zidurilor, maiestatea cetății și a Templului, etc.). Psalmii 113-118 și 146-150, mai sunt numiți și Psalmii Hallel (sau Psalmii Aleluia) fiind cântări de laudă la adresa

Domnului. De fapt, toată secțiunea a cincea, 107-150 este formată din psalmi de slăvire a Numelui lui Dumnezeu și a lucrării sale de mântuire. Carte a cincea include și două colecții de psalmi ai lui David (108-110, 138-145); și unul al lui Solomon (127), „Marele Hallel”.

Anul acesta vom privi la psalmul 119 (cel mai lung psalm) în perioada iulie-august și la psalmii 120-134 (psalmii treptelor) în perioada august-septembrie.

Prezentarea Psalmilor treptelor, Psa. 120-134

Cei cincisprezece psalmi sunt numiți „Cântările treptelor” sau „Cântările pelerinilor”. Cuvântul ebraic tradus „trepte” provine de la o rădăcină care înseamnă „a urca”, așa cum urci pe o scară. Zece din acești psalmi sunt anonimi, patru sunt atribuiți lui David (122, 124, 131, 133) și unul lui Solomon (127).

Contextul istoric precis al compunerii acestor psalmi nu este bine cunoscut. În timp au fost propuse și argumentate mai multe teorii și s-a părea că în prezent este larg acceptată ideea că acești psalmi erau asociați cu pelerinajele anuale ale israeliților la Ierusalim, cu ocazia celor trei mari sărbători: Paștele - primăvara, Cincizecimea sau Sărbătoarea primelor roade - vara devreme, și Sărbătoarea corturilor - toamna (Exod 23:14-17).

Pelerinii cântau împreună aceste cântece în timp ce călătoreau în grupuri de familii la Ierusalim (Luca 2:41-52), iar lucrul acesta îi ajuta să-și concentreze mintea la ceea ce a făcut Domnul pentru națiunea lor. Templul (Casa Domnului) este menționat în psalmii 122, 132 și 134, iar Muntele Sionului și Ierusalimul sunt menționați în psalmii 122, 125, 126, 128, 129, 132, 133 și 134. Trei teme speciale se repetă: (1) necazurile pe care le-a trăit Israel din mâna altor popoare, (2) modul plin de îndurare în care Dumnezeu a avut grijă și a protejat poporul Său ales, și (3) binecuvântarea de a fi în Ierusalim. Israel a suferit dispreț și batjocură (Psalm 123), aproape de dispariție (Psalmii 124 și 130), capcane (Psalm 124), robie (Psalm 126) și suferință (Psalm 129), și totuși încă există!

Sub conducerea lui Moise, israeliții au fost un popor nomad timp de patruzeci de ani. Dar, după ce s-au așezat în Canaan, Domnul le-a cerut să meargă la Ierusalim de trei ori pe an. Acest lucru le reamintea, spiritual vorbind, că ei erau încă un popor de pelerini și că trebuiau să depindă de Domnul. Împăratul David spunea: „Înainte Ta suntem niște străini și călători” (1Cronici 29:15), iar ideea este reluată și în Noul Testament (Evrei 11:8-16; 1Petru 2:11). Unii credincioși vor să fie „coloniști” pe acest pământ, nu pelerini și străini, și au „mentalitatea

de turist” în relația cu Dumnezeu, mulțumindu-se cu vizite ocazionale și scurte de părtășie cu Domnul. Dar, Biblia ne spune că: „...cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3:20), și adevărul acesta ar trebui să facă o diferență în viața noastră pe acest pământ. Suntem în călătorie spre patria cerească, iar acești psalmi ai pelerinilor sunt de folos și pentru studiu și pentru practica vieții creștine de fiecare zi, în fiecare generație.

Pași de studiu și aplicații

În studiul psalmilor este bine să privim la autor, dacă este menționat, și la împrejurarea compunerii psalmului, când aceasta apare în titlu. Aceste detalii ne vor ajuta să privim rugăciunea în contextul ei inițial. Apoi este bine să observăm structura psalmilor pentru că uneori există elemente care se repetă, strofe sau idei, ca în orice cântare (strofe, refren), cuvinte și teme cheie.

Fiecare psalm este o invitație și o provocare să re trăim experiența celui care l-a scris, precum și, prin Duhul Sfânt, să vedem în ce fel cântarea vine și în ajutorul vieții noastre de rugăciune, în ajutorul experiențelor prin care trecem noi în prezent.

Fiecare lecție este concepută să aibă două secțiuni: o secțiune de explicații și una de aplicații. Nici o lecție nu pretinde să acopere toate detaliile psalmului, ci dorește să fie un ghid în studierea lui. De aceea, citește psalmul cu atenție, meditează asupra lui, pune-ți întrebări despre situația în care a fost scris, despre experiența psalmistului și despre mesajul său pentru noi.

Trei întrebări sunt importante, la fiecare psalm:

- a. Ce spune psalmul acesta despre viața autorului, despre situațiile cu care s-a confruntat? Ce ne spune autorul despre sine și despre relația lui cu Dumnezeu? Prin comparație, vom înțelege mai bine cum putem să aplicăm psalmul în viața noastră.

- b. Ce ne spune psalmul despre Hristos, despre suferința și victoria lui prin înviere, despre mântuirea noastră, despre relația sa cu Dumnezeu, Tatăl? Ce ne spune psalmul despre Dumnezeu, ca întreg, despre suveranitatea lui, despre puterea sa? Despre Dumnezeu, Tatăl, și despre Duhul Sfânt? Adesea, este important să ne întrebăm cum se vede experiența cu

Dumnezeu, din perspectiva vechiului legământ și din perspectiva noului legământ.

c. Ce ne spune psalmul acesta despre viața noastră de de închinare, de rugăciune, despre reacțiile noastre în dificultăți, despre experiențele noastre cu Dumnezeu în viață? Ce ne spune despre cum să facem față îndoielilor, greutăților, persecuțiilor, amenințărilor, despre cum e bine să ne purtăm cu adversarii sau oponentii noștri? Ce ne spune despre felul în care trebuie să ne rugăm și să așteptăm ajutorul Domnului? Ce alte texte din Noul Testament se ocupă de aceste probleme și cum lămuresc ele afirmațiile din psalmi? Aplicațiile psalmilor sunt foarte importante și are sens să fie contextualizați la viața prezentă a creștinului.

În mod deosebit, la finalul fiecărei seri de studiu, notează-ți versetele sau subiectele care ți se par relevante și roagă-te. Cere ca Domnul să îți dea putere și să îți schimbe viața prin prezența lui și binecuvântările lui. Transformă tezaurul rugăciunilor din psalmi într-un tezaur care să îți îmbogățească propria viață.

Planul de Studiu al psalmilor 120-134

Planul studiului

Partea I: Introducere.....	3
Prezentarea generală.....	3
Prezentarea Psalmilor treptelor, Psa. 120-134.....	6
Pași de studiu și aplicații.....	7
Planul de Studiu al psalmilor 120-134.....	8
Partea II: Psalmii 120-134 (Psalmii „treptelor”).....	11
1, Psalmii 120-121, Rugăciune și pază divină, 120.1, 121.7-8.....	11
Psalmul 120.....	11
Trebuie să ne rugăm (v.1-2).....	11
Trebuie să ne încredem în Dumnezeu (v.3-4).....	12
Trebuie să îndurăm cu răbdare (v.5-7).....	12
Psalmul 121.....	13

Dumnezeul a toate creator este Cel ce mă ajută (v.1-2).....	14
Ochii Domnului sunt îndreptați asupra mea (v.3-4).....	14
Prezența Domnului este lângă mine (v.5-6).....	15
Grija Domnului este în jurul meu (v.7-8).....	15
APLICAȚII.....	16
2, Psalmii 122-123, Bucurie și îndurare, 122.1, 123.3-4.....	17
Psalmul 122.....	17
O inimă pentru Dumnezeu (v.1-2).....	17
O inimă pentru laudă (v.3-5).....	18
O inimă pentru rugăciune (v.6-9).....	19
Psalmul 123.....	19
Privim prin credință la tronul lui Dumnezeu (v.1).....	19
Privim prin credință la mâna lui Dumnezeu (v.2).....	20
Privim la mila și harul lui Dumnezeu (v.3-4).....	20
APLICAȚII.....	21
3, Psalmii 124-126, Siguranță și eliberare în Domnul, 125.1, 126.3...22	
Psalmul 124.....	22
Recunoașterea prezenței Domnului (v.1-2).....	22
Recunoașterea protecției Domnului (v.3-5).....	22
Recunoașterea suveranității Domnului (v.6-8).....	23
Psalmul 125.....	23
Credința ne ajută să stăm în picioare (v.1-2).....	23
Credința ne ajută să ascultăm (v.3).....	23
Credința ne ajută să ne rugăm și să sperăm (v.4-5).....	24
Psalmul 126.....	24
În noi, bucuria eliberării (v.1-3).....	25
În jurul nostru, promisiunea vieții (v.4).....	25
În fața noastră, provocarea muncii (v.5-6).....	26
APLICAȚII.....	27
4, Psalmii 127-128, Credincioșie și binecuvântere în familie, 127.1. 28	
Psalmul 127.....	28
Nimic fără Dumnezeu (v.1-2).....	28
Ce lași în urma ta ca moștenire? (v.3-5).....	29

Psalmul 128.....	30
Credincioși evlavioși (v.1).....	31
Oameni împliniți în munca lor (v.2).....	31
Părinți fericiți (v.3-4).....	31
Cetățeni responsabili (v.5).....	32
Bunici mulțumiți (v.6).....	32
APLICAȚII.....	33
5, Psalmii 129-130, Dreptate și iertare, 129.4, 130.4.....	34
Psalmul 129.....	34
Lecțiile istoriei (v.1-4).....	34
Resursele credinței (v.5-8).....	35
Psalmul 130.....	36
De la moarte la viață (v.1-2).....	36
De la vinovăție la iertare (v.3-4).....	36
De la întuneric la lumină (v.5-6).....	37
Din robie la libertate (v.7-8).....	37
APLICAȚII.....	37
6, Psalmii 131-132, Odihnă în prezența Domnului. 131.1, 132.13-14	39
Psalmul 131.....	39
Onestitate - acceptă-te pe tine (v.1).....	39
Smerenie - acceptă voia lui Dumnezeu (v.2).....	39
Speranță - anticipează viitorul (v.3).....	40
Psalmul 132.....	40
Dă-I lui Dumnezeu locul cuvenit (v.1-5).....	40
Exprimă lui Dumnezeu închinarea ta bucuroasă (v.6-9).....	41
Adu-I aminte lui Dumnezeu de credințioșia legământului Său (v.10-12).....	41
Încrede-te în Dumnezeu pentru binecuvântările Sale bogate (v.13-18).....	42
APLICAȚII.....	42
7, Psalmii 133-134, Binecuvântarea părtășiei frățești, 133.1, 134.1. .44	
Psalmul 133.....	44
Beneficiile unității (v.1).....	44
Două ilustrații semnificative- untdelemnul și roua.....	45

Psalmul 134.....	45
Dumnezeu nu doarme niciodată (v.1).....	45
Închinarea nu se sfârșește niciodată (v.2).....	46
Binecuvântarea nu se oprește niciodată (v.3).....	46
APLICAȚII.....	47

Partea II: Psalmii 120-134 (Psalmii „treptelor”)

Luna Septembrie

1, Psalmii 120-121, Rugăciune și pază divină, 120.1, 121.7-8

Psalmul 120 și 121 formează o pereche foarte interesantă. Într-un fel, psalmul 121 vine ca răspuns la psalmul 120. Dacă în psalmul 120 este exprimată teama și îngrijorarea față de cei care vor numai conflicte și ne fac necazuri, în psalmul 121 vedem paza și vegherea lui Dumnezeu asupra noastră.

Psalmul 120

Psalmul începe cu mărturisirea unui necaz (1) și se încheie cu menționarea unui război (7), iar între ele vorbește despre înșelăciune și calomnie. Cu greu pare a fi un imn potrivit pentru pelerini să-l cânte în timp ce se îndreptau spre templul lui Dumnezeu. Totuși, se pare că autorul acestui psalm se afla în aceeași situație ca scriitorul Psalmului 42: împrejurările l-au împiedicat să participe la sărbătoare, așa că a trebuit să stea acasă printre oameni care i-au făcut viața dificilă (vezi Psalm 42:3-4, 9-10). Cântarea acestui psalm le reamintea pelerinilor că ei erau într-adevăr privilegiați că puteau merge la Ierusalim și că altora le-ar fi plăcut să meargă cu ei. Și, de asemenea, le amintea călătorilor că atunci când se întorceau acasă trebuiau să ducă o parte din binecuvântare celor care au rămas acasă și să-i ajute să le facă viața mai ușoară. Psalmul amintește credincioșilor de astăzi că închinarea este un privilegiu și binecuvântările pe care le primim trebuie împărtășite și altora. Când trecem prin suferință și dezamăgire avem trei responsabilități de îndeplinit pentru ca poverile noastre să devină binecuvântări: rugăciunea, încrederea în Dumnezeu, perseverența.

Trebuie să ne rugăm (v.1-2)

„Către Domnul strig în strâmtorarea mea și El ascultă” (1). În loc să se plângă de situația lui, el a împărtășit-o Domnului și, prin acest psalm, ne-a împărtășit-o și nouă. Problema lui era că oamenii spuneau minciuni despre el și îi calomniau numele. Este posibil ca el să fi fost implicat într-un fel de litigiu, iar dușmanii au mituit martori falși pentru a depune mărturie împotriva lui. El nu a îndrăznit să meargă la Ierusalim de teamă ca aceștia să profite de absența lui și să facă și mai mult rău.

Trebuie să ne încredem în Dumnezeu (v.3-4)

„Ce-ți dă El ție, ce-ți aduce El ție, limbă înșelătoare! Săgeți ascuțite de războinic, cu cărbuni aprinși de ieniper.” Este puțin probabil ca psalmistul să se adreseze dușmanilor săi, ci acesta este mesajul pe care i l-a dat Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile sale. Scriitorul nu avea nevoie să-și atace inamicul, pentru că Domnul va face lucrul acesta pentru el. „Săgeți” și „cărbuni aprinși” sunt imagini ale cuvintelor lor rele și mincinoase, întâlnite frecvent și în alte părți din Scriptură. Psalmistul era încrezător că Dumnezeu îi va pedepsi pe dușmani cu propriile lor arme, iar consecințele vor fi mult mai grave. Săgețile vor fi ascuțite și trase împotriva dușmanilor de un războinic viteaz, probabil o referință la Domnul Dumnezeu Însuși (Psalm 24:8). Cuvântul ebraic tradus prin ieniper indică un arbust din lemnul căruia arabii obțin, până în zilele noastre, un excelent cărbune (se aprinde foarte repede și arde timp îndelungat, dând multă căldură).

Astăzi în lumea noastră există atâta vorbire fără Dumnezeu, încât credincioșii trebuie să fie atenți la ce ascultă și cum îi afectează lucrul acesta. Noi trebuie nu numai să ne abatem privirea de la vederea lucrurilor deșarte (Psalm 119:37), ci de asemenea să ne abatem și urechea de la auzirea lucrurilor murdare, stricate. Domnul Isus zicea (Pilda semănătorului): „Luați seama la ce auziți...” (Marcu 4:24). Când suntem defăimați și mințiți, să lasăm problema aceasta în mâna Domnului și să avem încredere în El. „Încredințează-ți soarta în mâna Domnului, încrede-te în El, și El va lucra” (Psalm 37:5).

Trebuie să îndurăm cu răbdare (v.5-7)

„Vai de mine că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului”(5). În Orientul Apropiat antic, Meșecul era localizat în Asia Mică, la nord-vest de Israel, iar Chedarul era un popor nomad din nordul Arabiei, în sud-estul Israelului. Meșec făcea parte dintre Neamuri (Geneza 10:2), iar locuitorii din Chedar erau urmașii lui Ismael, fiul lui Avraam din roaba sa Agar (Geneza 25:13). Ambele popoare erau la mare distanță de Israel și erau considerate dușmanii evreilor. Psalmistul nu locuia de fapt cu acești oameni (nu putea locui în același timp în două locuri aflate la mii de kilometri distanță), ci mai degrabă locuia printre evrei care se purtau ca oamenii care trăiau în afara binecuvântărilor legământului lui Dumnezeu. Orice evreu temător de Dumnezeu care respectă Decalogul, nu aducea mărturie falsă împotriva altui evreu și nici nu arunca ocară asupra numelui altuia. Era dificil să locuiești cu aceste popoare străine, dar era și mai dificil să locuiești cu evrei care se comportă ca niște străini de legământul Domnului.

Credincioșii de astăzi trebuie să trăiască nu numai împreună cu cei necredincioși, ci și cu preținșii credincioși care trăiesc ca necredincioșii. Apostolul Pavel i-a făcut de rușine pe credincioșii cărora le-a scris comparându-i cu păgânii „cei de afară”, cei nemântuiți (1Cor.5:1). Psalmistul era un făcător de pace și a încercat să-și încurajeze vecinii evrei fără Dumnezeu să fie pașnici, dar ei erau tot mai porniți să facă război (7). Și astăzi multe din problemele din familii și din biserici sunt cauzate de creștinii cu numele, care nu au o relație adevărată și vie cu Isus Hristos. Ei nu sunt făcători de pace smeriți, ci făcători de probleme aroganți. Până când Dumnezeu nu îi schimbă sau decid ei să plece în altă parte, credincioșii dedicați trebuie să aibe răbdare și să se roage. Așa a procedat Iosif cu frații săi în Canaan și cu acuzatorii lui mincinoși în Egipt. La fel a procedat David când s-a confruntat cu regele Saul și Domnul Isus când Și-a tratat dușmanii (1 Petru 2:23).

Pe de altă parte, trăim în mijlocul unei societăți care nu împărtășește valorile lui Dumnezeu și, adesea, este gata de conflict, indiferent ce am face ca să păstrăm pacea. Am putea să spunem și noi „vai mie, că locuiesc și am asemenea vecini”, dar totuși Dumnezeu veghează peste noi și în asemenea situații și ne poate ajuta să avem o mărturie bună și să ne rugăm pentru cei din jur. El chiar poate interveni să îndepărteze amenințările din jurul nostru. Ai trecut prin astfel de experiențe?

Psalmul 121

Este posibil ca acest psalm să fi fost folosit ca o cântare pe mai multe voci, sau mai mulți participanți, cântată în timpul călătoriei pentru a celebra o sărbătoare la Ierusalim. Conducătorul grupului începea cu versetele 1-2, care sunt la persoana întâi singular, iar diferite persoane sau grupuri îi răspundeau cu versetele 3-4 și așa mai departe, care sunt la persoana a doua singular. Tema psalmului este protecția lui Dumnezeu asupra poporului Său. Cuvântul „păzește” (veghează asupra a ceva) este folosit de șase ori în șapte versete. Protecția în timpul călătoriei era un lucru de care pelerinii erau interesați în mod special atunci când mergeau prin ținutul deluros spre Ierusalim. Un călător putea să se împiedice și se putea răni, sau cineva putea suferi de insolație sau putea răci în timpul popasului noaptea pe câmp. În plus, totdeauna exista posibilitatea ca să se întâlnească și cu tâlhari (ca în Pilda Samariteanului milostiv-Luca 10:30-35). Dar, mesajul psalmului se aplică și pelerinilor lui Dumnezeu de astăzi și ne oferă asigurările de care avem nevoie pe măsură ce călătorim în această viață.

Dumnezeul a toate creator este Cel ce mă ajută (v.1-2)

„Îmi ridic ochii spre munți...De unde-mi vine ajutorul? Ajutorul îmi vine de la Domnul care a făcut cerurile și pământul”. Domnul, care a creat toate lucrurile, este ajutorul prezent în necaz. Benjamin Franklin, editor de succes și fizician pasionat, inventatorul paratrăsnetului, a spus odată că „Dumnezeu îi ajută pe cei ce se ajută singuri” – și maxima aceasta este citată destul de des. Totuși, Scriptura spune altceva. Dumnezeu îi ajută pe cei ce îl caută și îi cer ajutorul, și se încred în El. Unii comentatori spun că de fapt, primul verset ar fi un îndemn „uită-te la munți, pentru că de acolo îți vine ajutorul, uită-te la cei puternici, la fortărețe și lucruri sigure”. În comparație cu acest îndemn pe care ți l-ar putea da mulți, răspunsul celui credincios este altul: „eu mă uit la Dumnezeu ce atotputernic, nu la forțele omenești sau ale naturii...”.

El este un Dumnezeu plin de putere, înțelepciune și slavă și de aceea nu avem de ce să ne temem. Unii evrei necredincioși se închinau altor zei la altarele de pe dealuri („înălțimile”), dar poporul credincios al lui Dumnezeu privea deasupra munților spre marele Dumnezeu care a făcut cerurile și pământul.

Dacă citim felul în care Avraam îi salută pe ceilalți în Geneza, vedem că el mereu le urează să fie binecuvântați de Creatorul cerului și al pământului. Aceasta este carea de vizită a lui Dumnezeu. Ce ce a făcut întreg universul poate să aibă grijă și de noi. Tot ce este în ceruri și pe pământ mărturisește despre puterea marelui Creator care este și Tatăl nostru ceresc, deci de ce să ne temem?

Ochii Domnului sunt îndreptați asupra mea (v.3-4)

„Da, El nu va îngădui să ți se clatine piciorul; Cel ce te păzește, nu va dormita” (3). Este ceva foarte uimitor în asigurarea că Domnul nu va permite să se clatine piciorul nici măcar pentru cel mai slab și obosit. Muntele Sionului nu se clatină, dar pasul omului cât de ușor poate să se împiedice și omul să cadă pe potecile denivelate ale munților! Și totuși, Dumnezeu este preocupat și de pașii noștri.

Pe de altă parte, Biblia ne spune să fim încălțați cu râvna evangheliei (Efeseni 6.15), și asta înseamnă că zelul și hărnicia în ascultarea de Domnul ne poate păzi de cădere, ne dă o poziție stabilă în încercările vieții.

Cuvântul „păzește” înseamnă „a apăra și a proteja” și este folosit de șase ori în acest psalm (v.3,4,5,7și 8). El este menționat pentru prima dată în Biblie în Geneza 2:15, unde ni se spune că „Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s-o lucreze și s-o păzească”. Asta înseamnă să o apere și să o protejeze și să aibă grijă de

ea. Chiar și când dormim, Dumnezeu veghează asupra noastră pentru că El nu doarme. Domnul a promis să păzească pe Iacov, care a devenit tatăl celor douăsprezece seminții ale lui Israel și El a protejat și pe urmașii lui Iacov („Și l-a păzit ca lumina ochiului Lui” – Deut. 32:10). Promisiunea lui Dumnezeu este reluată și în Noul Testament: „Căci ochii Domnului sunt peste cei neprihăniți, și urechile Lui iau aminte la rugăciunile lor...” (1 Petru 3:12).

Prezența Domnului este lângă mine (v.5-6)

Păzitorul nostru este nu numai pe tron privindu-ne de sus, ci El este și lângă noi ca să ne ocrotească de orice rău: „Domnul este Păzitorul tău, Domnul este umbra ta pe mâna ta cea dreaptă” (5). Domnul, Dumnezeul Atotputernic este Păzitorul poporului Său („Cel ce păzește pe Israel”), dar și al fiecărui credincios în parte. Domnul Isus, în calitate de Mare Preot, s-a rugat Tatălui: „...Sfinte Tată, păzește, în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat...”(Ioan 17:11). Zi de zi, lună de lună și an după an, Domnul este cu noi în multele provocări și schimbări ale vieții. Nu trebuie să ne fie frică de atacuri neașteptate care pot veni ziua sau noaptea, căci „umbra” Celui Atotputernic ne acoperă (Psalm 91:1) și prezența Lui ne asigură de tot ceea ce avem nevoie. La fel ca în pustiu, când umbra norului lui Dumnezeu îi ferea de arșiță, și pe noi prezența Domnului ne ferește de necazuri pe care nu le putem purta.

Grija Domnului este în jurul meu (v.7-8)

„Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul”(7). „Orice rău” înseamnă tot ceea ce ne-ar putea face rău, dar în harul Său, Domnul transformă în bine lucrurile pe care noi le considerăm rele. Iosif a trebuit să îndure calomnia și ura fraților săi, treisprezece ani de separare de tatăl său, acuzațiile false ale soției lui Potifar și ani de închisoare, toate din cauza păcatului fraților săi. Dar, la sfârșit, Iosif a putut să spună: „Voi, negreșit, v-ați gândut să-mi faceți rău: dar Dumnezeu a schimbat răul în bine” (Geneza 50:20), iar apostolul Pavel spune același lucru în Romani 8:28! Când este vorba de păzirea sufletului, poate fi o referire că ne ține în viață, dar și că ne-a scris numele în Cartea vieții, și ne-a dat viață veșnică, prin credință în Isus, pe care nimeni nu ne-o poate lua. Adesea, în mijlocul încercării, simți paza Domnului, care nu îngăduie ca probleme ivite să ne zdrobească, să ne nimicească, să ne răpească mântuirea.

„Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac” (8). Aceasta înseamnă o pază continuă în toate acțiunile, în inițiativă și în oprirea proiectelor, de dimineață și până seara, când ne întoarcem

acasă. Părintele ceresc se îngrijește de sarcinile și programele noastre și chiar de așa numitele „detalii minore”, pe care prea adesea le luăm de bune. Evreul, sub Legea mozaică, avea datoria să scrie pasaje din Tora pe porțile casei lui. În felul acesta, de fiecare dată când pleca de acasă, lua cu sine un cuvânt din partea lui Dumnezeu, cuvânt care trebuia să-l țină treaz pe tot parcursul zilei, indiferent ce făcea. Întorcându-se acasă, în timp ce trecea din nou pe poartă, i se amintea încă o dată de relația cu Legea. În timp ce intră și ies din casă, evreii ating cilindrul de metal fixat pe stâlpul din dreapta ușii (care conține pasajele din Deut. 6:4-9 și 11:13-21) și recită ultimul verset din Psalmul 121. Noi nu folosim asemenea obiceiuri, ci strângem asigurările și promisiunile Domnului în inima noastră. El ne dă o inimă nouă și noi îi urmăm în tot timpul acțiunilor noastre.

APLICAȚII

Când ai de-a face cu oameni cu buze mincinoase și limbă înșelătoare, care este locul și rostul rugăciunii?

.....

În familie, în biserică sau în societate, cei din jur ne cunosc ca făcători de pace sau făcători de probleme?

.....

Ce înseamnă să-ți ridici privirile spre Domnul și ce binecuvântări promise Dumnezeu în Psalmul 121?

.....

La plecare de acasă și la venire acasă evreii cercetau pasajele din Scriptură scrise pe ușorii casei. Cum putem, noi creștinii, să aplicăm spiritul acestei practici din Vechiul Testament?

.....

2, Psalmii 122-123, Bucurie și îndurare, 122.1, 123.3-4

Psalmul 122

Patru din „Cântările treptelor” sunt atribuite lui David. Psalmul acesta se concentrează asupra Ierusalimului (v.2,3,6) și asupra Casei Domnului (v.1,9). Psalmul 124 descrie ocrotirea lui Dumnezeu pentru Israel față de dușmanii lui, Psalmul 131 vorbește despre supunerea lui David față de Domnul, iar Psalmul 133 arată unitatea Duhului asupra căreia Dumnezeu își revarsă binecuvântarea.

Psalmul 122 este ceea ce s-a numit un psalm-plic, fiindcă el începe și se termină cu o referință la Casa Domnului. Psalmistul cântă Ierusalimul și Templul. Probabil că acest psalm a fost scris de David la scurt timp după strămutarea chivotului la Ierusalim, când împăratul plănuise să zidească o casă pentru Dumnezeu. În zilele monarhiei, tronul și templul erau două instituții separate, dar astăzi, Domnul Isus Hristos este și Rege și Preot (Psalm 110; Evrei cap.7-9), iar cei din poporul Domnului sunt cetățeni ai „Ierusalimului ceresc” (Evrei 12:12-29), o Cetate Sfântă pregătită de Dumnezeu pentru poporul Său (Apocalipsa 21:1-10).

Credincioșii de astăzi nu trebuie să facă pelerinaje lungi la „locurile sfinte” pentru a se închina lui Dumnezeu, pentru că „Cel Prea Înalt nu locuiește în lăcașuri făcute de mâini omenești” (Fapte 7:48). Nici nu avem nevoie de „divertisment religios ” ca să fim aduși sau atrași la închinare. Lucrul cheie este inima. Din cuvintele lui David din acest psalm, putem discerne ușor tipul de inimă de care au nevoie cei credincioși, dacă vrem să-I fim plăcuți lui Dumnezeu în închinarea noastră.

O inimă pentru Dumnezeu (v.1-2)

„Mă bucur când mi se zice: „Haidem la Casa Domnului!”(1). Declarația lui David exprimă hotărâre și dedicare. După ce chivotul a fost așezat în cortul pe care-l ridicase David în Ierusalim, fără îndoială că împăratul mergea frecvent acolo pentru a se închina lui Dumnezeu. Dragostea lui David pentru casa lui Dumnezeu era binecunoscută: „Un lucru cer de la Domnul și-l doresc fierbinte: aș vrea să locuiesc toată viața mea în Casa Domnului, ca să privesc frumusețea Domnului, și să mă minunez de Templul Lui” (Psalm 27:4). El se bucura de oportunitatea de a merge împreună cu alți închinători să-L laude pe Domnul. Deși locuia în Cetatea Sfântă-Ierusalim, David nu a luat acest lucru de la sine înțeles, pentru că avea o inimă pentru Dumnezeu, era omul după inima Lui (1 Samuel 13:14). Pelerinul care venea de la

depărtare, nu se plângea de călătorie, căci inima lui era îndreptată spre Domnul.

O inimă pentru laudă (v.3-5)

Domnul a spus poporului Său că într-o zi va exista un loc central unde se vor închina și acel loc era Ierusalimul (Exodul 23:14-19). Domnul l-a instruit pe David că locul de pe Muntele Moria unde a construit altarul trebuia să fie locul pentru templu (1 Cronici 21-22), și de asemenea i-a dat și planurile pentru structura templului (1 Cronici 28). Ierusalimul fusese o fortăreață iebusită înainte ca David să îl cucerească și l-a făcut capitala sa „cetatea lui David” (2 Samuel 5:6-10). Alegerea lui David a fost o alegere înțeleaptă, căci Muntele Sion era o cetate aproape inexpugnabilă, și un loc pentru strângerea împreună a triburilor din nord și din sud.

Când psalmistul a privit la cetatea Ierusalimului, el s-a gândit la unitate și siguranță. La fel cum pietrele zidurilor și ale caselor au fost legate ferm împreună, tot așa și oamenii erau legați împreună în închinarea față de Domnul și respectul față de tron. Cele douăsprezece seminții separate plus seminția lui Levi, aveau aceeași strămoși și aceeași istorie, participau la aceeași închinare în aceeași Cetate Sfântă, și erau guvernate de aceleași legi divine. Biserica de astăzi are deja unitate spirituală (Efeseni 4:1-6), dar noi trebuie să o menținem și să o demonstrăm înaintea unei lumi care ne privește (Ioan 17:20-23). În ceea ce privește siguranța, Domnul Isus a promis că forțele iadului nu vor putea rezista mersului înainte al bisericii.

Dar, când mergeau la Ierusalim, cel mai important lucru pentru pelerini era „să laude Numele Domnului”(4). Dumnezeu a poruncit ca poporul Său să meargă la Ierusalim la sărbătorile Paștelui, Cincizecimii (Primele roade) și a Corturilor (Exodul 23:14-19), și oamenii mergeau acolo ca închinători și nu ca vizitatori. Da, erau multe de văzut în Ierusalim, dar a-I mulțimi lui Dumnezeu era cea mai importantă sarcină și cel mai mare privilegiu. În același timp poporul trebuia să arate loialitate pentru casa lui David, căci același Domn care a stabilit sărbătorile, tot El a stabilit și tronul.

În Romani cap.13, apostolul Pavel arată clar că Dumnezeu a rânduit stăpânirile care sunt și noi trebuie să respectăm funcțiile, chiar dacă nu putem totdeauna respecta funcționarii. Deși există o separare între biserică și stat, nu trebuie să existe niciodată o separare între Dumnezeu și țară. Cea mai importantă datorie civică a noastră este să ne rugăm pentru cei înălțați în dregătorii, pentru autorități (1Timotei 2:1-6).

O inimă pentru rugăciune (v.6-9)

„Rugați-vă pentru pacea Ierusalimului! Cei ce te iubesc, să se bucure de odihnă”(6). Numele Ierusalim înseamnă „temelia, fundamentul păcii”, și totuși cetatea a fost centrul multor conflicte de-a lungul secolelor. Dacă înțelegem corect profetația biblică, nu va fi pace adevărată în Ierusalim sau pe pământ până când Prințul Păcii, Domnul Isus Hristos, va domni pe tronul lui David (Isaia 9:6-7). Așa că, atunci când ne rugăm pentru pacea Ierusalimului, noi de fapt ne rugăm: „Vie Împărăția Ta”(Matei 6:10) și „Da, vino, Doamne Isuse!”(Apocalipsa 22:20), dar mijlocirea noastră nu trebuie să fie o rugăciune superficială, ci din toată inima, pentru că noi Îl iubim pe Dumnezeu și iubim poporul Său.

Ca și popor al lui Dumnezeu și cetățeni ai patriei cerești, noi credincioșii de astăzi, trebuie să ne rugăm unii pentru alții și pentru lucrarea din biserici, pentru că ne aparținem unii altora, avem nevoie unii de alții și trebuie să ne ajutăm unii pe alții. Trebuie să ne rugăm pentru pacea în biserici și între biserici și pentru nevoile „fraților și prietenilor noștri”(8).Cu siguranță trebuie să ne rugăm și pentru cei pierduți. O inimă pentru Dumnezeu va fi cu siguranță o inimă plină de laudă și rugăciune.

Psalmul 123

Numele autorului nu este indicat, dar unii cercetători îl atribuie împăratului Ezechia, când asirienii au atacat Ierusalimul și au rostit cuvinte hulitoare, disprețuitoare împotriva Domnului Dumnezeu și împotriva locuitorilor Ierusalimului. Dar, și în anii de după robia babiloniană Israel a suferit batjocura și disprețul neamurilor vecine. Acest psalm vorbește despre Dumnezeu care locuiește în ceruri și a cărui mână lucrează pentru poporul Său. Psalmul începe la persoana întâi singular (1), dar apoi trece la plural (2,3).

S-ar putea ca un preot sau un levit să fi cântat primul verset, un cor să fi continuat (v.2) și adunarea să încheie (v.3). Când noi înșine suntem defăimați, batjocoriți și persecutați, către cine ne îndreptăm pentru ajutor? Psalmul ne dă trei răspunsuri la această întrebare: să privim cu credință la Dumnezeu, să așteptăm cu nădejde intervenția mâinii sale, să ne bazăm pe îndurarea lui.

Privim prin credință la tronul lui Dumnezeu (v.1)

„La Tine îmi ridic ochii, la Tine, care locuiești în ceruri”. Deși nu-L putem vedea pe Dumnezeu cu ochii fizici, totuși, prin ochii credinței Îl vedem stând pe tronul Său în ceruri. „Eu îmi întorc necurmat ochii spre Domnul” spune David în Psalmul 25:15. A privi la Domnul

înseamnă să ne încredem în El și să predăm Lui toate problemele noastre. Prin credință „Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...” (Evrei 12:2). Viața de credință începe privind la Domnul și încrezându-ne în El pentru mântuire (Isaia 45:22), continuă apoi pe măsură ce păstrăm ochii credinței la Domnul Isus și va atinge punctul culminant când îl vom vedea pe Domnul Isus în gloria Sa (1Ioan 3:1-2).

Privim prin credință la mâna lui Dumnezeu (v.2)

„Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor, și ochii roabei la mâna stăpânei ei, așa se uită ochii noștri la Domnul, Dumnezeul nostru până va avea milă de noi”. În țările Orientului, stăpânii porunceau adesea slujitorilor prin semne făcute cu mâna, așa că robii își țineau ochii ațintiți la mâna stăpânului și acesta le dădea astfel îndrumări pentru munca lor. Dar mâna stăpânului era și sursa aprovizionării lor cu ceea ce aveau nevoie pentru hrana zilnică. În sfârșit, mâna stăpânului îi proteja în vreme de pericol. Așa este și cu poporul lui Dumnezeu astăzi: îndrumarea, aprovizionarea și protecția noastră vin toate din mâna Domnului nostru, iar mâna Lui nu ne va lăsa niciodată.

Privim la mila și harul lui Dumnezeu (v.3-4)

După șaptezeci de ani de robie în Babilon, aproximativ cincizeci de mii de evrei s-au întors în țara lor încercând să rezidească templul, să restaureze cetatea Ierusalimului și să revitalizeze națiunea lor. Aceasta nu era o sarcină ușoară, iar națiunile din jurul lor nu doreau ca Israelul să revină pe scena istoriei. Era o nouă dovadă a urii neamurilor față de evrei. De aceea, psalmul spune „suntem sături de de dispreț; ne este sătul sufletul de batjocurile celor îngâmfați, de disprețul celor trufași” (3,4). Psalmistul și de aceea se roagă: „Ai milă de noi, Doamne, ai milă de noi...” (3).

Prin jertfa și legământul lui Hristos, noi nu suntem numai supușii Regelui (1) și robii Stăpânului (2-3), ci suntem și copiii Tatălui ceresc plin de milă, care aude strigătele copiilor Săi și le vine în ajutor. El are har și îndurare pentru fiecare situație. Poporul ales al lui Dumnezeu a fost batjocorit, disprețuit și a avut parte de multă împotrivire, dar Dumnezeu le-a dat harul de care aveau nevoie ca să termine templul și să restaureze închinarea. Națiunea lui Israel a continuat să existe și într-o zi specială, Mesia cel promis s-a născut în rasa umană în Betleemul din Iudeea. Când noi, credincioșii de astăzi suntem criticați, disprețuiți și lumea râde de noi că aparținem Domnului Isus, să ne aducem aminte pentru mângâierea noastră că Domnul nostru, deși a fost disprețuit și părăsit de oameni (Isaia 53:3), totuși El nu a încetat lucrarea Sa desăvârșită până când a fost înălțat la dreapta Tatălui în

ceruri. Există har disponibil, la tronul harului, de la Dumnezeuul oricărui har, așa că ridică-ți ochii credinței spre El!

APLICAȚII

Pentru David, mersul la Casa Domnului era bucurie. Pentru noi astăzi, este obligație sau oportunitate, cârtire sau bucurie?

.....
.....
.....

Cum demonstrez practic că sunt un închinător, nu un vizitator la Casa Domnului?

.....
.....
.....

Persoanele care neglijează strângerile laolaltă ale credincioșilor, cum pot fi ajutate mai bine, prin muștrare sau prin încurajare?

.....
.....
.....

Ce semnificație au expresiile „ pacea între zidurile tale și liniștea în casele tale domnești”?

.....
.....
.....

Ce binecuvântări primim din mâna Domnului ca răspuns la rugăciunile scurte, dar fierbinți? Exemplifică cu persoane din Biblie și din viața personală.

.....
.....
.....

3, Psalmii 124-126, Siguranță și eliberare în Domnul, 125.1, 126.3

Psalmul 124

Psalmul 124 este a doua „Cântare a treptelor” atribuită lui David. Când David și-a început domnia la Ierusalim, filistenii l-au atacat de două ori, dar Domnul Dumnezeu i-a dat o mare izbăvire (2 Samuel 5:17-25). Acest psalm poate să fi fost cântecul său de mulțumire față de Domnul. Unii cercetători cred că regele Ezechia a preluat psalmul în versiunea originală aparținând lui David și l-a adaptat, referindu-se la izbăvirea Domnului pe când a avut loc invazia asiriană. Acesta este un psalm ideal pentru a fi cântat după o izbăvire personală sau națională. Autorul recunoaște prezența, protecția și suveranitatea Domnului.

Recunoașterea prezenței Domnului (v.1-2)

„De n-ar fi fost Domnul de partea noastră...când s-au ridicat oamenii împotriva noastră” este imaginea unei ambuscade bruște, a unui atac prin surprindere care putea învinge Israelul, dacă Domnul nu ar fi fost de partea lor. Dușmanul sufletului, Satan, nu avertizează în prealabil asupra atacurilor sale; prin urmare trebuie să fim treji, să luăm toată armura lui Dumnezeu și să veghem în rugăciune. Dacă umblăm cu Domnul, nu trebuie să ne simțim nepregătiți pentru atacurile bruște ale dușmanului. „Când este El la dreapta mea, nu mă clatin” (Psalm 16:8).

Recunoașterea protecției Domnului (v.3-5)

Vrăjmașii lui Israel semănau cu fiarele sălbatice, erau feroși ca lei fămânzi, erau ca mormântul care își deschide gura pentru a-și înghiți victimele. Profetul Ieremia a comparat invaziile inamice cu inundațiile provocate de râurile ieșite din matcă și care distrug tot ce întâlnesc în cale (Ieremia 47:1-4). Psalmistul folosește imagini foarte sugestive referindu-se la inamicii lui Israel: „ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră; ne-ar fi înecat apele... ar fi trecut peste sufletul nostru valurile năpraznice” (3-5). Dar, Dumnezeu i-a protejat și nu a îngăduit să fie înghițiți de vrăjmași și i-a ocrotit să nu ajungă înecați de valuri. Pentru noi, credincioșii de astăzi, dacă Domnul este de partea noastră, El este mai tare decât orice inamic, în primul rând mai puternic decât Satan. Noi trebuie să folosim Cuvântul lui Dumnezeu ca să ne lumineze cărarea pe care mergem, astfel încât să putem detecta și evita cursele Celui rău. Moartea și învierea Domnului Isus Hristos au zdrobit puterea păcatului și a morții și, dacă rămânem în Domnul, El ne asigură victoria.

Recunoașterea suveranității Domnului (v.6-8)

Psalmistul exclamă, plin de recunoștință: „Bindecuvântat să fie Domnul, care nu ne-a dat pradă dinților lor! Sufletul ne-a scăpat ca pasărea din lațul păsărarului; lațul s-a rupt, și noi am scăpat” (6-7). Aceste cuvinte exprimă o recunoaștere a suveranității Domnului, o gloriificare a numelui Său minunat, Nume care garantează că Dumnezeu va fi marele EU SUNT pentru toate nevoile poporului Său. Iar în final, psalmistul proclamă: „Ajutorul nostru este în Numele Domnului, care a făcut cerurile și pământul” (8). Dumnezeu ține sub control întregul Univers. Nu există nimic prea greu sau prea complicat pentru El. Noi ne întrebăm mereu: „Ce să fac ? Cum să procedez?” Dar resursele Lui sunt infinite. Un Dumnezeu capabil să creeze universul, cerurile și pământul, poate face orice. Pentru El nimic nu este cu neputință!

Psalmul 125

Trei feluri de oameni sunt menționați în acest psalm: cei care se încred în Domnul (1) cei numiți și neprihăniți și buni (3-4); cei care fac compromisuri cu dușmanul (3) și cei care merg în mod deliberat pe calea greșită (5). Probabil că i-am putea numi și altfel: credincioșii, cei care alunecă și apostazia. Slavă Domnului pentru cei care se încred în Dumnezeu și ascultă de Cuvântul Său. Acest psalm vorbește despre siguranța credinciosului și prezintă beneficiile pe care credința și credinșia le aduc poporului lui Dumnezeu.

Credința ne ajută să stăm în picioare (v.1-2)

„Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului, care nu se clatină, ci stă întărit pe vecie”(1). Siguranța și stabilitatea aparțin celor care umblă prin credință. Cetatea Ierusalimului era trainică și de neclătinat, pentru că avea o temelie adâncă și era zidită pe stâncă. Cetatea era înconjurată de munți și probabil de două rânduri de ziduri. Mai mult, în Ierusalim era Templul sfânt al Domnului și tronul lui David. Slava lui Dumnezeu și autoritatea lui Dumnezeu locuiau în mijlocul poporului Său.

Noi, credincioșii de astăzi, suntem zidiți pe temelia tare, care este Isus Hristos (1 Corinteni 3:11; 1 Petru 2:4-8). El locuiește în noi și ne înconjoară cu protecția și mila Sa. Noi stăm tari în harul lui Dumnezeu, prin credință, bazați pe Cuvântul lui Dumnezeu. Când ne încredem în noi înșine sau în alții, atunci începem să ne clătinăm, să ne împiedicăm și să cădem.

Credința ne ajută să ascultăm (v.3)

Țara lui Israel aparține Domnului și El a permis poporului Său să locuiască acolo atât timp cât ei au ascultat de legământul Său (Levitic 25:2,23,38). Pământul țării a fost atribuit, prin tragere la sorți, diferitelor seminții și nu trebuia vândut niciodată nimănui din afara tribului. Dar, peste ani, păcatele lor au întinat țara, iar Domnul a trebuit în cele din urmă să trimită poporul în robie în Babilon, pentru a da pământului odihna și curățirea de care avea nevoie. În timp ce evreii erau plecați în robie, o parte din țară a fost preluată de străini, inclusiv neamuri din națiunile vecine, iar acest lucru a trebuit să fie îndreptat când s-au întors cei veniți din robie. În anii de după robie Israelul a fost sub administrație persană, iar unii evrei au făcut compromisuri cu perșii. „Toiagul de cârmuire al răutății” a fost folosit chiar și de unii israeliți lacomi, care nu au respectat legea lui Dumnezeu și au exploatat pe frații lor evrei (vezi Neemia cap.5). Înmulțirea fărădelegii face ca lumea să păcătuiască mai cu ușurință (Matei 24:12), dar Domnul nu va permite ca acest lucru să continue pentru totdeauna. Oamenii care se încred în Dumnezeu, vor asculta de Cuvântul Său, indiferent de ceea ce fac alții și nu vor ceda în fața ispitei (1Cor.10:13).

Credința ne ajută să ne rugăm și să sperăm (v.4-5)

„Doamne, varsă-Ți binefacerile peste cei buni, și peste cei cu inima fără prihană” (4). Oricât de deprimante ar fi vremurile, oamenii credincioși se roagă Domnului și primesc lucruri bune din mâna Tatălui lor (Matei 7:11). A trăi prin credință înseamnă să ne ațintim privirea asupra Domnului (Psalm 123:1; Evrei 12:1-2), să ne odihnim pe promisiunile Cuvântului Său și să facem ce este drept. Oamenii credinței știu și speră că Dumnezeu va judeca într-o zi pe cei neascultători. Cei ce se încred în Domnul sunt binecuvântați cu pace (5).

Psalmul 126

Unii cercetători ai Bibliei leagă acest psalm de eliberarea neașteptată, bruscă a Ierusalimului din asediul asirian în timpul domniei regelui Ezechia (Isaia 36-37). Dar cuvântul ebraic tradus cu „a adus înapoi” în versetul 1 și „adu înapoi” în versetul 4, este folosit de asemenea și pentru a descrie întoarcerea evreilor din robia babiloniană (Ezra 2:1; Neemia 7:6). Împăratul Cyrus a dat decretul său în anul 537 B.C, iar evenimentul a fost profețit de Isaia (44:24-45:7). Isaia a profețit și despre bucuria poporului la eliberarea lor cât și despre mărturia acestui eveniment remarcabil în fața celorlalte națiuni (43:10-21). Dar, odată ce exilații s-au întors în țară, bucuria lor

a început să scadă, căci viața nu este întotdeauna ușoară la un nou început. Însă, atunci când trebuie să facem un nou început, Dumnezeu ne ajută dându-ne încurajări speciale.

În noi, bucuria eliberării (v.1-3)

Generația de evrei care a cucerit Țara Promisă a fost credincioasă Domnului și la fel și copiii lor, dar a treia generație a călcat legământul și s-a întors spre idoli (Judecători 2:7-23). Atunci, Dumnezeu a pedepsit poporul Său în țară, permițând ca șapte națiuni străine să-i invadeze, să-i subjuge și să-i prădeze. Când răzvrătirea Israelului a devenit așa de mare că țara însăși a fost întinată, Dumnezeu i-a scos din țară și i-a trimis pentru șaptezeci de ani în Babilon.

Acum când au fost eliberați, nu le venea să creadă ce s-a întâmplat: „Când a adus Domnul înapoi pe prinșii de război ai Sionului, parcă visam”(1). Da, ei știau că atât Isaia cât și Ieremia au promis acest „al doilea Exod”, dar era prea frumos ca să fie adevărat. În timpul lungilor ani de așteptare ei visaseră să se întoarcă acasă, și acum visul devenise realitate. Dumnezeu în îndurarea Sa i-a iertat și ei puteau să experimenteze un nou început. În Babilon evreii își pierduseră dorința de a cânta (Psalm 137:1-5), dar acum ei strigau plini de bucurie și cântau de veselie! (2). Ce mărturie despre Dumnezeu care-și ține promisiunile! „ Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie” (3). Chiar și neamurile vecine cu Israel au rămas uimite de acest eveniment și au mărturisit deschis că Dumnezeul lui Israel a făcut lucruri mari: „... Atunci se spunea printre neamuri: „ Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!” (2). Mărturia despre măreția lui Dumnezeu, manifestată în jertfa desăvârșită a Domnului Isus, ar trebui să fie mărturia fiecărui creștin și a fiecărei biserici locale!

Poate deveni eliberarea și o experiență adevărată în viața noastră? Își poate arăta Dumnezeu puterea și față de noi prin eliberări asemănătoare? Desigur. Uneori, a sta în mijlocul persecuției, este o ocazie bună de a da mărturie. Alteori, Dumnezeu ne răspunde la rugăciuni și ne scoate de acolo. Eliberarea de probleme are și mai mult sens dacă am ajuns cumva acolo prin greșeli și nepocăință. Domnul așteaptă să ne întoarcem la El și are căi de a interveni pentru a aduce evenimente noi în viața noastră.

În jurul nostru, promisiunea vieții (v.4)

„Doamne, adu înapoi pe prinșii noștri de război, ca pe niște rîuri în partea de miazăzi!” Robia s-a sfârșit și evreii se rugau pentru binecuvântarea Domnului în viața lor și în țara lor. Era important ca

poporul să se întoarcă în țara lor și să se apuce de lucru, dar era la fel de important ca Dumnezeu să binecuvânteze munca lor (Psalm 127:1-2). Dacă Dumnezeu nu și-ar ține legământul și să trimită ploile timpurii și ploile târzii (Levitic 26:4), nu ar fi recolte și munca lor ar fi în zadar. Fiecare picătură de ploaie era doar un lucru mic, dar când cădea pe pământ aducea promisiunea vieții, o ploaie binecuvântată (Ezechiel 34:26). Cât de important este ca poporul lui Dumnezeu să se roage pentru binecuvântarea Domnului și să fie gata să o primească. Și noi astăzi, în România, avem nevoie de ploaie binecuvântată căci este secetă. Să ne rugăm pentru lucrul acesta. În Scriptură, apa de băut este o imagine a Duhului Sfânt și a vieții înviorate pe care El o aduce celor care Îl caută (Ioan 7:37-38). Să ne rugăm și pentru această înviorare spirituală pe care numai Duhul Sfânt o poate aduce. A fi mântuit este ceva, dar a fi umplut cu plinătatea puterii Duhului Sfânt, a ajunge să curgă din inima ta râuri de apă vie, cum zice Scriptura, este cu totul altceva.

În fața noastră, provocarea muncii (v.5-6)

Credința fără fapte este moartă, așa că după ce L-am lăudat pe Dumnezeu și ne-am rugat, noi trebuie să trecem la muncă, pentru că munca este o binecuvântare, nu un blestem. Dumnezeu a dat de lucru părinților noștri în Eden, înainte ca păcatul să intre în rasa umană (Geneza 2:15). În Scriptură, oamenii pe care Dumnezeu i-a chemat pentru o slujire specială, erau ocupați cu munca, atunci când El i-a chemat: Moise păștea oile (Exodul 3), David îngrijea de turma familiei (1 Samuel 16), Neemia era în slujba împăratului (Neemia 1), Petru, Andrei, Iacov și Ioan erau ocupați cu afacerile de pescuit (Luca 5), iar Matei lucra la vamă (Matei 9).

Rămășița întoarsă din robie a experimentat câteva anotimpuri rele, dar Dumnezeu a promis că va trimite ploile și recolte. Dumnezeu își ține promisiunile legământului, atunci când poporul Său ține poruncile legământului. Pentru evreii întorși, lacrimile și bucuria mergeau împreună în acele vremuri, iar fermierul se încredea în Dumnezeu să înmulțească ceea ce a semănat, ca să aibă atât pâine pentru familie cât și sămânță pentru sezonul următor. În legământul Său, Dumnezeu a făcut promisiunea că va da hrana necesară poporului Său (Deut.28:1-14), iar semănătorul revendica această promisiune. Domnului Îi place când udăm cu lacrimile noastre sămânța Cuvântului pe care o semănăm. Nu putem secera dacă nu semănăm mai întâi sămânța, iar sămânța trebuie udată cu lacrimile și rugăciunile noastre. „Cel ce umblă plângînd, când aruncă sămânța, se întoarce cu veselie, când își strânge snopii” (6). Noi semănăm sămânța Evangheliei, iar Dumnezeu se îngrijește de rezultate. El va garanta secerișul.

APLICAȚII

În cine îți pui încrederea atunci când te confrunți cu situații de „mânie aprinsă” și „valuri năpraznice” din partea oamenilor?

.....
.....
.....

Care este rolul credinței în siguranța și stabilitatea spirituală?

.....
.....
.....

Care este locul mijlocirii pentru „prinșii de război” ai bisericii, în viața ta de rugăciune?

.....
.....
.....

O parte din țara noastră trece prin vremuri de secetă. Ar trebui să ne rugăm pentru „râuri în partea de miază zi”? Doar din punct de vedere fizic sau și spiritual?

.....
.....
.....

Ce promisiuni face Dumnezeu pentru cei care seamănă Cuvântul și-l udă cu lacrimile rugăciunii stăruitoare?

.....
.....
.....

4, Psalmii 127-128, Credincioșie și binecuvântare în familie, 127.1

Psalmii 127 și 128 sunt doi psalmi care urcă pe treptele prețuirii vieții de familie văzută ca o binecuvântare a Domnului. Familia este un proiect important al vieții, și pentru Dumnezeu și pentru noi. Ne investim în el cu atenție, cu efort, cu drag, cu recunoștință și așteptăm binecuvântarea Domnului așa cum facem și în alte proiecte majore în care ne angajăm. Care sunt prioritățile vieții, dacă ai întemeiat o familie? Acești psalmi ne ajută să le vedem cu claritate.

Psalmul 127

Este o cântare a treptelor, un psalm al lui Solomon. De observat că în fiecare psalm de la Psalmul 120 până aici, inima și atenția sunt îndreptate numai asupra Domnului. Fiecare psalm începe cu o referire la Domnul. Domnul și numai Domnul este lăudat la fiecare pas al acestor cântări ale treptelor.

Psalmul 127 vorbește despre binecuvântarea lui Dumnezeu asupra poporului Său, ca singura lor mare necesitate și privilegiu. Suntem învățați aici că cei care zidesc case și cetăți, averi și sisteme, biserici și imperii, dacă zidesc fără Domnul, lucrează în zadar. Dacă lucrează însă sub conducerea Domnului, ei se bucură de odihnă deplină.

Psalmul 127 este un psalm al familiei binecuvântate. Astfel, el vorbește despre copii, pe care îi vede ca pe o binecuvântare specială a lui Dumnezeu, mai importantă decât o moștenire părintească. Psalmul prezintă astfel două teme care sunt strâns legate în cultura ebraică, prima referindu-se la nevoia de a face toate lucrurile cu Dumnezeu, altfel sunt deșertăciune, iar a doua scoate în evidență binecuvântarea de a fi părinte.

Nimic fără Dumnezeu (v.1-2)

Psalmul precizează foarte insistent că „dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc; dacă nu păzește Domnul o cetate, degeaba veghează cei ce o păzește. Degeaba vă sculați de dimineață și vă culcați târziu, ca să mâncați o pâine câștigată cu durere; căci preaiubiților Lui El le dă pâine ca în somn”. În istoria poporului Israel, ori de câte ori au încercat să realizeze ceva fără Dumnezeu, eforturile lor au fost zadarnice. De aceea, ideea principală din aceste versete este legată de ordinea corectă a priorităților.

Domnul Isus Hristos a afirmat în „Predica de pe munte” că succesul, fericirea și chiar mântuirea, depind de modul în care oamenii își organizează prioritățile. Astfel, Isus spune: „Nu vă îngrijorați dar, zicând: „Ce vom mânca?” sau „Ce vom bea?” sau „Cu ce ne vom

îmbrăca?” Fiindcă toate aceste lucruri neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Matei 6:31-33). O ordine greșită a priorităților nu-ți dă nici o șansă să fii pe deplin fericit.

În Cuvântul lui Dumnezeu, ordinea corectă a priorităților este: întâi Dumnezeu, apoi familia, la urmă fiind cele materiale. Dar, în mentalitatea lumii ordinea este complet inversată: întâi cele materiale, apoi familia, și la urmă Dumnezeu, dacă mai este loc și timp pentru El! Nu-i de mirare că în lumea noastră este atâta neîmplinire și nefericire! Câți dintre oameni, înainte de a face o alegere în viață, înainte de a începe o afacere, înainte de a pleca în călătorie, înainte de a zidi o casă sau o familie, se roagă lui Dumnezeu pentru prezența și ocrotirea Lui, cerând înțelepciune de la El?

Indivizii, familiile și națiunile lumii nu au nici o șansă să progreseze în mod real fără Dumnezeu, iar dictonul „nihil sine Deo” („nimic fără Dumnezeu”) nu este învechit sau anacronic, ci este și va fi valabil pentru societatea umană până la sfârșitul istoriei lumii. Adevărul acesta, este afirmat clar în Sfânta Scriptură: „...nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El ” (Ioan 1:3) și „...despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5), și el are valabilitate veșnică. Orice progres fără Dumnezeu este aparent, iar în final se constată că, în realitate este un regres, mai ales din punct de vedere moral.

Cât despre expresia „El le dă pâine ca în somn”, ea nu promovează lenea sau comoditatea. Mai degrabă, ea ne ajută să ne gândim la binecuvântarea lui Dumnezeu, care însoțește eforturile oamenilor credincioși.

Iar dacă constatăm că ordinea priorităților noastre nu este corectă, să spunem sufletului nostru: „Suflete, oprește-te! Schimbă macazul și ia deciziile corecte!” Și aici, tot Dumnezeu este cel care ne poate ajuta. De aceea să-I oferim lui primul loc în viață și nu vom regreta niciodată.

Ce lași în urma ta ca moștenire? (v.3-5)

O altă nevoie a ființei umane este aceea de a avea un sens în viață, iar sensul existenței noastre este strâns legat și de ceea ce lășăm drept moștenire după noi. „Iată, fiii sunt o moștenire de la Domnul, rodul pântecelui este o răsplată dată de El. Ca săgețile în mâna unui războinic, așa sunt fiii făcuți la tinerețe. Ferice de omul care își umple tolba de săgeți cu ei! Căci ei nu vor rămâne de rușine, când vor vorbi cu vrăjmașii lor la poartă”.

Nu face bine să construim și să ne păzim casele și cetățile, dacă nu există generații viitoare care să le moștenească și să continue familia, cetatea și națiunea. Copiii sunt prețioși, sunt o moștenire, și fac căminul o comoară. Dar, ei sunt de asemenea folositori, precum roadele și săgețile, și fac din casă o grădină și un depozit (tolbă de săgeți). Dacă nu ne creștem copiii să cunoască și să iubească adevărul, cine va planta sămânța adevărului și va lupta împotriva minciunii și a răului în anii care vin? Poarta cetății era locul în care se făceau afaceri legale importante (Rut 4:1-11), și era de folos să ai o familie evlavioasă care să te susțină. De asemenea, inamicii încercau să intre pe poarta cetății, dar cu cât erau mai mulți fii care să lupte alături de tine, cu atât mai mare era șansa de victorie. În familie păstrăm ceea ce este mai bun din trecut și îl investim în viitor. Fiecare copil născut este votul lui Dumnezeu pentru viitorul omenirii și oportunitatea noastră de a ajuta la crearea unor noi începuturi.

O familie binecuvântată cu copii are griji și responsabilități suplimentare, pe care nu le cunosc familiile fără copii, dar acolo unde sunt responsabilități noi, există și avantaje noi. Iar acolo unde sunt avantaje noi, există și împliniri ale vieții la cote mai înalte. Înseamnă că cei necăsătoriți sau cei fără copii nu pot fi fericiți? Nicidecum! Biblia vorbește despre două feluri de copii: copii trupești și copii duhovnicești. Cei care nu au copii trupești (din motive independente de ei), pot avea copii duhovnicești. Ne-am gândit câte suflete pot fi influențate prin viața noastră, dacă îi suntem credincioși lui Dumnezeu? Ce moștenire spirituală lăsăm în urma noastră, după ce vom ieși de pe scena vieții?

Psalmul 128

Psalmul 128 este tot „o cântare a treptelor”, care prezintă o ascensiune, o treaptă în sus față de Psalmul 127. Dacă Psalmul 127 nu făcea decât să sugereze modul în care poate fi construită o casă, Psalmul 128 prezintă o imagine a acelei case, construită și împodobită cu fericirea conjugală adusă prin binecuvântarea Domnului. Există în psalm o anume înaintare în vârstă, căci aici trecem dincolo de copii la copiii copiilor; și de asemenea există un progres în fericire, pentru că copiii din psalmul anterior, care erau „săgeți”, aici sunt „lăstari de măslin” și în loc să vorbească „cu vrăjmașii lor la poartă”, aici încheie cu „pacea să fie peste Israel”. Astfel ne ridicăm pas cu pas și cântăm pe măsură ce urcăm.

La fel ca și psalmul 127, acest psalm vorbește despre protecție (v.1), muncă (v.2), familie (v.3-4,6) și despre binecuvântarea lui Dumnezeu peste Ierusalim. În timp ce scriitorul include pe toți cei ce se tem de Domnul („Ferice de oricine se teme de Domnul, și umblă pe căile Lui”

(v.1), psalmul este adresat stăpânului casei. Vedem un bărbat și o femeie fericiți, în timp ce trec prin mai multe etape ale vieții.

Credincioși evlavioși (v.1)

În psalm avem un cuplu de evrei, soț și soție, care se teme cu adevărat de Domnul și dorea să întemeieze un cămin, pe care Iehova să-l binecuvânteze. A te teme de Domnul înseamnă să-I dai cinstea cuvenită și a căuta să-I fii pe plac, ascultând de Cuvântul Său. În legământul făcut cu Israel, Dumnezeu a promis să le împlinească nevoile, dacă ei vor asculta. Dacă ei nu vor asculta, El îi va disciplina. Aceasta este versiunea Vechiului Testament a principiului din Matei 6:33. Pentru o căsătorie fericită sunt necesare trei persoane: un bărbat și o femeie care iubesc pe Domnul, și se iubesc unul pe altul, și Domnul care a oficiat prima căsătorie în Grădina Edenului. Înainte de Căderea omului, Paradisul a fost căminul omului. După Cădere, căminul poate fi un Paradis!

Oameni împliniți în munca lor (v.2)

„Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit, și-ți merge bine”. Domnul le promite celor ce se tem de El și umblă în căile Lui binecuvântare și împlinire în munca lor. Dumnezeu se va îngriji de veniturile și cheltuielile noastre și El va proteja economiile noastre. El se va îngriji ca, după ce am arat și am semănat, să și secerăm. Probabil că Domnul nu ne va da tot ce ne-am dori, însă, cu siguranță Se va îngriji să avem tot ceea ce este necesar. Apostolul Pavel spunea: „Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos” (Filipeni 4:19).

Părinți fericiți (v.3-4)

„Nevastă-ta este ca o viță roditoare înăuntrul casei tale; copiii tăi stau ca niște lăstari de măslin împrejurul mesei tale” (3). În economia Israelului atât vița de vie cât și măslinul sunt foarte importanți. Vița de vie este o emblemă, în principal a rodniciei și a binecuvântării Domnului, dar poate deveni fi un simbol al dependenței, ea având nevoie de sprijin (arac) pentru a crește. De asemenea, măslinul este emblema vieții viguroase, sănătoase și vesele, un simbol al hranei bune și al vindecării. Măslinul crește ca un copac frumos, puternic, bine ramificat, plăcut și din punct de vedere estetic, dar și din punct de vedere al rodului.

Soția credincioasă este cea mai mare mulțumire și bucurie a soțului, iar soțul îi acordă tot sprijinul necesar ca ea să poată crește și să se dezvolte, în har, și în cunoștința lui Dumnezeu. Apoi cei doi soți

împărtășesc și bucuria de a avea „un ciorchine” de copii, pe care se vor strădui să-i crească pentru Domnul. Cât despre copii, aceștia „stau ca niște lăstari de măslin înprejurul mesei tale”.

Măslinul este un pom care crește încet; de aceea grădinarul trebuie să aibă multă răbdare cu el. În condiții normale, trebuie să treacă 7 ani până când măslinul începe să rodească (cât de importanți sunt cei 7 ani de acasă pentru un copil). Apoi, până la 10-15 ani recolta lui nu va fi prea bogată, dar după aceea, el va continua să facă roade foarte mulți ani. Un măslin bine înrădăcinat va crește în mod corespunzător și va atinge o vârstă foarte înaintată. El va continua să rodească chiar și atunci când trunchiul său va ajunge parțial uscat. Când am avut harul să vizitez Israelul, am văzut în Grădina Getsimani un măslin foarte, foarte bătrân (unii spuneau că avea peste 1000 de ani), cu trunchiul parțial uscat, dar înconjurat de lăstari tineri și viguroși care au răsărit din rădăcinile acestui venerabil părinte. Așa fac și copiii buni și iubitori: se adună în jurul mesei părinților credincioși, devenind bucuria și veselia inimii lor, o mângâiere și un sprijin pentru vârsta lor înaintată. Și psalmistul concluzionează foarte înțelept: „Așa este binecuvântat omul care se teme de Domnul” (4).

Cetățeni responsabili (v.5)

„Să te binecuvânteze Domnul din Sion, să vezi fericirea Ierusalimului , în toate zilele vieții tale”. Poporul evreu este mândru de moștenirea lui și vrea să vadă cea mai aleasă binecuvântare venind peste Ierusalim. Își dau seama cât sunt de bogați pentru că aparțin de Sionul Domnului.

Ei doresc ca fiecare din copiii lor să aducă cinste Israelului și se roagă pentru pacea și prosperitatea lui Israel și a Ierusalimului. Mulți dintre psalmi se incheie cu o rugăciune pentru țară și pentru cetatea Ierusalimului (de exemplu, psalmii 14, 25, 72, 106, 125, 130, 131, 134, 135, 148). Adevăratul patriotism începe în familie, unde dragostea pentru Dumnezeu, familie și țară sunt legate împreună.

Bunici mulțumiți (v.6)

Psalmul adaugă: „ ...și să vezi pe copiii copiilor tăi! Pacea să fie peste Israel!” De la mire și mireasă la bunici în doar șase versete! Ce repede trece timpul! Trei generații sunt reprezentate în psalm și fiecare din ele umblă cu Domnul. Suntem atât de predispuși să ne amintim că Dumnezeu judecă generațiile următoare, dacă ele repetă păcatele strămoșilor lor, dar trebuie să ne amintim și că El dă mai departe binecuvântarea, atunci când părinții au fost evlavioși. Dumnezeu promite în mod solemn în Decalog: „ ...Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele” (Exodul 20:6). De aceea, noi trebuie să ne rugăm mult pentru copiii și nepoții noștri, ca

Dumnezeu să păstreze mâna Sa bună de binecuvântare asupra vieții lor pentru slava Lui.

APLICAȚII

În ce constă zădărnicia lucrului fără Dumnezeu?

.....
.....
.....

Promisiunea că Domnul „dă prea iubiților Lui pâinea ca în somn” este un îndemn la lene sau la comoditate?

.....
.....
.....

Este nevoie să faci schimbări în prioritățile tale? Cu ce începi?

.....
.....
.....

Dacă ai copii sau nepoți, cum dai direcție bună acestor „săgeți”?

.....
.....
.....

Ce înseamnă să ai copii spirituali?

.....
.....
.....

5, Psalmii 129-130, Dreptate și iertare, 129.4, 130.4

Psalmii 129 și 130 sunt psalmi ai eliberării (emancipării) și ai relației cu Dumnezeu în vederea izbăvirii, sunt psalmi ai destinului uman. Adesea ne întrebăm cine suntem și ce plan are Dumnezeu cu noi. Intrarea noastră în viață nu este prin Eden, ci prin diverse forme de probleme. Psalmii 129 și 130 ne ajută să vedem că Dumnezeu se îngrijește de ai săi și istoria vieții lor, de identitatea și mersul înainte al vieții noastre.

Psalmul 129

Nu se știe sigur când a fost scris acest psalm. Distrugerea Ierusalimului de către babilonieni a fost asemănată de profeți cu „aratul” (Isaia 51:23; Mica 3:12; Ieremia 26:17-18), iar psalmistul vorbește și el despre „arat” și „brazde lungi” (3). Probabil că psalmul a fost scris după ce evreii s-au întors în țara lor. Întotdeauna poporul lui Dumnezeu a fost înconjurat de vecini ostili. Vorbind în numele națiunii, psalmistul afirmă că, oricât de severă ar fi persecuția, nimic nu poate distruge poporul lui Israel. Dar, și biserica Domnului Isus sau creștinii ca indivizi au suferit persecuții severe. De altfel, Biblia afirmă că: „...toți care voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizonieri” (2 Timotei 3:12). Psalmul ne prezintă mai întâi lecțiile istoriei și apoi resursele credinței.

Lecțiile istoriei (v.1-4)

„Destul m-au asuprit din tinerețe- s-o spună Israel!- destul m-au asuprit din tinerețe, dar nu m-au biruit. Plugarii au arat pe spinarea mea, au tras brazde lungi pe ea. Domnul este drept: El a tăiat funiile celor răi”. Aceste patru versete rezumă experiențele pe care poporul lui Dumnezeu le-a avut de-a-lungul a sute de ani de istorie. Când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam, El i-a dezvăluit că unii vor binecuvânta pe evrei, iar alții îi vor blestema (Geneza 12:1-3). Isaac a fost persecutat de Ismael, iar evreii au fost asupriți teribil în Egipt (Exodul 1:9-14), dar acolo familia lui Iacov a fost modelată de Dumnezeu, devenind națiunea lui Israel. Israel a suferit mai mult decât orice altă națiune în istorie, și totuși Israelul nu a fost nimic.

Egiptenii au încercat să înece pe evrei (Exodul 1:15-22), dar Domnul a înecat carele, călăreții și toată oastea lui Faraon în Marea Roșie (Exodul 14:19-31). Asirienii au încercat să-i înfometeze pentru a se preda, dar Dumnezeu a nimic armata asiriană (Isaia 36-37). Regele Nebucadnețar al Babilonului a încercat să-i ardă în cuptorul aprins, dar Domnul i-a izbăvit (Daniel 3). Haldeii au aruncat pe Daniel în groapa cu lei, dar Dumnezeu l-a izbăvit și leiul i-au devorat, în schimb, pe Haldei. Hitler a omorât peste șase milioane de evrei în camerele de gazare, dar

a fost învins, și națiunea Israel a luat ființă câțiva ani mai târziu (anul 1948).

Națiunea Israel a fost „arată” adesea profund, în mod metaforic, adică subjugată și pusă sub taxe grele. În ce privește Ierusalimul, el a fost arat la propriu, prima dată după cucerirea Ierusalimului de către generalul roman Titus - 70 A.D., apoi de către trupele împăratului Hadrian-după înăbușirea revoltei lui Bar Kochba - 135 A.D. Autorul psalmului însă în loc să-L învinovățească pe Dumnezeu pentru suferința lor, a mărturisit: „Domnul este drept: El a tăiat funiile celor răi”. Adversarii lui Israel n-au avut niciodată ultimul cuvânt. Dumnezeul evreilor, Yahweh (4), are primul și ultimul cuvânt, iar El este de partea lui Israel.

Imagina „aratului” este una potrivită și pentru credincioșii de astăzi, pentru că ne amintește că poate fi o recoltă glorioasă, dar depinde de semințele pe care le plantăm. Suferința, în sine, nu produce binecuvântare. Dacă semănăm semințele urii și resentimentului, atunci suferința va produce amărăciune. Dar, dacă plantăm credință, nădejde și dragoste și promisiunile prețioase ale Scripturii, atunci recolta ne va binecuvânta pe noi și va ajuta și pe alții, aducând glorie lui Dumnezeu (1 Petru 4:12-19).

Resursele credinței (v.5-8)

Când situația poporului este restabilă, oamenii au nevoie de o altă restaurare; la fel, dacă un adversar îl înlocuiește pe altul, resursa rămâne aceeași: rugăciunea adresată lui Dumnezeu.

Pentru că Dumnezeu este drept, El nu uită niciodată pe copiii Săi. Rugăciunea, și numai rugăciunea, poate răspunde adversității. Psalmistul se roagă: „Să se umple de rușine și să dea înapoi, toți cei ce urăsc Sionul! Să fie ca iarba de pe acoperișuri, care se usucă înainte de a fi smulsă!” (5-6).

Dar, de ce ar vrea cineva să-i urască pe evrei? Este ura născută din invidie? Cel mai logic răspuns este că Satan urăște Israelul și totdeauna a fost în război cu acest popor (vezi Apocalipsa 12). Scriptura ne învață: „Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea; Eu voi răsplăti”, zice Domnul” (Romani 12:19). Secerătorii evrei se binecuvântau adesea unul pe altul în timp ce lucrau pe câmp (Rut 2:4), dar nici o binecuvântare nu avea să fie dată dușmanilor lui Israel, deoarece ei se răzvrăteau împotriva Dumnezeului lui Israel.

Psalmul 129 ne învață un mare adevăr și anume că Dumnezeu și-a asumat o mare obligație față de Israel, pe temeiul legământului

avraamic. Este o relație privilegiată, iar națiunile care îl atacă pe Israel vor avea de luptat cu Dumnezeu Însuși. Istoria omenirii, de la un capăt la altul, confirmă acest lucru.

Psalmul 130

Cântarea aceasta este al șaselea din cei șapte psalmi de pocăință, ceilalți fiind psalmii 6, 32, 38, 51, 102 și 143. Psalmul 130 subliniază ceea ce face Dumnezeu pentru oamenii neputincioși, care strigă către El după milă. Poate că pelerinii evrei au folosit acest psalm pentru a-și mărturisi păcatele și pentru a căuta iertarea și binecuvântarea lui Dumnezeu, în timp ce se îndreptau spre templu (vezi și Evrei 10:19-25 despre modul în care credincioșii de astăzi au nevoie de pregătire când se apropie de Domnul). Indiferent de nevoia noastră, când Îl chemăm pe Domnul cu credință, El ne aude și face schimbările necesare în viața noastră.

De la moarte la viață (v.1-2)

„Din fundul adâncului, Te chem, Doamne! Doamne, ascultă-mi glasul! Să ia aminte urechile Tale la glasul cererilor mele!” Este imaginea unei persoane care se îneacă și nu poate să înoate în siguranță pentru a fi salvată. Timpul folosit în expresia „Te chem” arată că psalmistul a strigat în trecut și continua să strige și în timp ce scria psalmul, pentru că fără intervenția plină de milă a lui Dumnezeu ar muri. Dar și-a adus aminte de rugăciunea lui Solomon făcută când a fost sfințit templul, și știa că ochii lui Dumnezeu erau îndreptați spre el și că urechile Lui luau aminte la strigătele lui (2 Cronici 6:40). Ca o povară grea, păcatul își târăște victimele spre adâncuri, dar Dumnezeu ne-a făcut pentru lucrurile de sus, pentru viață, nu pentru moarte.

De la vinovăție la iertare (v.3-4)

„Dacă ai păstra, Doamne, aducerea aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne ? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.” Din adâncul mării, psalmistul s-a mutat în sala de judecată, dar acolo păcătosul nu poate sta în picioare din cauza vinovăției. Singurul mod în care putem scăpa de „înregistrarea păcatelor” este să venim la Dumnezeu pentru iertarea Sa plină de har, iar această iertare este posibilă pe baza lucrării Domnului Isus Hristos de pe cruce (Efeseni 1:7). Dumnezeu a promis că iartă nelegiuirea și nu-și mai aduce aminte de păcatele noastre (Ieremia 31:34). Dar iertarea nu este o binecuvântare care să fie luată cu ușurință, pentru că ea a costat pe Dumnezeu, chiar viața Fiului Său. De aceea, noi trebuie să-L iubim și să ne temem de Dumnezeu. Dacă iei în serios vina păcatului, vei lua în serios și harul iertării. Mîntuirea este o lucrare serioasă și de mare preț.

De la întuneric la lumină (v.5-6)

Din sala de judecată ne deplasăm la zidurile cetății, unde străjerii sunt atenți, în timp ce privesc prin întuneric pentru a detecta apropierea oricărui pericol. Nimic din ceea ce fac străjerii nu poate face ca soarele să răsară mai devreme, dar când se ivește ziua, ei se bucură că cetatea a fost în siguranță încă o noapte. Psalmistul afirmă: „Sufletul meu așteaptă pe Domnul, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața, da, mai mult decât așteaptă străjerii dimineața” (6). Când Domnul iartă pe păcătoși, pentru ei este răsăritul unei noi zile, pentru că Dumnezeu i-a scos din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2:9). Fiecare nouă zi dăruită de Dumnezeu aduce noi binecuvântări din mâna Sa, pentru că: „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt, ci se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșia Ta este atât de mare!” (Plângerile lui Ieremia 3:22-23).

Din robie la libertate (v.7-8)

„Israele, pune-ți nădejdea în Domnul, căci la Domnul este îndurarea, și la El este belșug de răscumpărare! El va răscumpăra pe Israel din toate nelegiuirile lui”. În finalul psalmului ajungem într-o piață de sclavi și tema este răscumpărarea. A răscumpăra înseamnă a elibera pe cineva plătind un preț. Israel cunoștea multe despre răscumpărarea lui Dumnezeu, căci la exod, puterea lui Dumnezeu i-a eliberat de tirania egipteană. Evreii nu aveau nici o speranță și nu puteau să se elibereze singuri, dar Dumnezeu a făcut lucrul acesta pentru ei (Exodul 12-15). Dumnezeu a dat poporului Său „belșug de răscumpărare”, care includea eliberarea din robie, victoria asupra dușmanilor și Țara Promisă drept cămin al lor. Robul nu are speranță, dar copilul din familie așteaptă în viitor să primească o moștenire. Toți care își pun încrederea în Domnul Isus Hristos sunt copii în familia lui Dumnezeu și nu robi, iar viitorul lor este asigurat. Psalmistul vede o răscumpărare în viitor pentru Israel, iar noi creștinii așteptăm venirea lui Hristos și răscumpărarea pe care o va aduce El (Romani 8:18-30).

APLICAȚII

De ce așa mulți oameni sau popoare au urât pe evrei de-a-lungul secolelor?

.....

.....

.....

Când experimentezi ură și dispreț din partea oamenilor, apelezi la dreptatea ta sau a lui Dumnezeu?

.....

Cine ia în serios vina păcatului, va lua în serios și harul iertării. Cât de des practic rugăciunea de pocăință pentru iertare? Doar în cazul unor păcate grave?

.....

De ce iertarea lui Dumnezeu nu trebuie tratată cu ușurință? Belșugul de răscumpărare al lui Dumnezeu, te îndeamnă la pocăință sau la ideea „poți să mai păcătuiești”?

.....

6, Psalmii 131-132, Odihnă în prezența Domnului. 131.1, 132.13-14

Psalmul 131

Este un psalm al lui David și despre David. Este unul dintre cei mai scurți psalmi de citit, dar este unul dintre cei mai lungi de învățat. În acest psalm David ne arată care sunt lucrurile esențiale ale unei vieți care îl slăvește pe Dumnezeu și care împlinește lucrarea Lui pe pământ.

Onestitate - acceptă-te pe tine (v.1)

Ne îndreptăm spre maturitate atunci când acceptăm sincer cine suntem, înțelegem ce putem face, când le acceptăm pe amândouă și trăim pentru slava lui Dumnezeu. „Doamne, eu n-am o inimă îngâmfată, nici priviri trufașe, nu mă îndeletnicesc cu lucruri prea mari și prea înalte pentru mine”. O inimă mândră refuză să înfrunte realitatea, o privire trufașă acoperă deficiențele ascunse, iar ambiția arogantă îi impresionează pe unii oameni, dar duce în cele din urmă la un eșec rușinos. Când te accepți pe tine însuși și destinul rânduit de Dumnezeu și îi mulțumești Lui pentru felul în care te-a creat, nu trebuie să îi impresionezi pe oameni. Ei îți vor vedea valoarea și te vor iubi pentru ceea ce ești. David nu s-a promovat pe sine; totul era lucrarea lui Dumnezeu.

Smerenie – acceptă voia lui Dumnezeu (v.2)

„Dimpotrivă, sufletul îmi este liniștit și potolit, ca un copil înțercat, care stă lângă mama sa; da, sufletul meu este ca un copil înțercat”. Comparația cu un copil înțercat este o imagine frumoasă a umilinței și maturității. Copiii evrei erau înțercați la vârsta de trei sau patru ani, iar această experiență marca sfârșitul prunciei lor. Înțercarea înseamnă că s-a terminat o perioadă a vieții și începe alta, mai matură, și că se schimbă felul de hrană pe care îl folosești.

Cuvântul ebraic pentru înțercare înseamnă și „a termina, a se maturiza, a trata cu amabilitate”. Oamenii care se maturizează știu că viața implică o serie de câștiguri și pierderi, și ei învață cum să-și folosească pierderile în mod constructiv. Pentru un copil în curs de maturizare asta înseamnă înțercare, mersul la școală, alegerea unei vocații și apoi căsătoria și o nouă familie. Scopul lui Dumnezeu pentru noi este maturitatea spirituală și emoțională și uneori Dumnezeu trebuie să ne „despartă” (înțarce) de lucruri bune pentru a ne oferi

altele mai bune. Copilul pe care l-a descris David a plâns și s-a supărat, dar în cele din urmă s-a potolit și a acceptat situația. Cuvântul descrie calmarea valurilor mării sau nivelarea pământului de către plugar după ce a arat. A trăi cu succes înseamnă a trece de la dependență la independență și apoi la interdependență, mereu în voia lui Dumnezeu. A accepta voia lui Dumnezeu în pierderile și câștigurile vieții înseamnă a experimenta acel calm interior (liniște), atât de necesar dacă vrem să fim oameni maturi.

Speranță – anticipează viitorul (v.3)

„Pune-ți nădejdea în Domnul, Israele, de acum și până în veac!” Pruncii nu își dau seama că decizia mamei lor este pentru binele lor, deoarece înțărarea le dă libertatea de a cunoaște viitorul și de a profita de el la maxim. Copilul poate dori să păstreze lucrurile așa cum sunt, dar asta duce la imaturitate și situații tragice. În vocabularul creștin, speranța nu înseamnă „s-ar putea”, ci este o anticipare plină de bucurie a ceea ce Domnul știm că va face în viitor, bazați fiind pe promisiunile Lui care nu se schimbă. Circumstanțele noastre actuale sunt plămădeala din care se vor naște noi binecuvântări și oportunități (Romani 8:28).

Psalmul 132

În această cântare a treptelor, treptele sau urcușurile sunt foarte vizibile; tema urcă pas cu pas de la „necazurile lui David” (1) la „cununa lui” (18), de la „adu-ți aminte de David” (2) la „voi înălța puterea lui David” (traducerea literală este: „voi face să înmugurească cornul lui David” (17). Autorul psalmului nu este menționat. Deoarece versetele 8-10 sunt citate de Solomon la dedicarea templului (2Cronici 6:41-42), poate că acest psalm a fost scris pentru acea ocazie. Totuși, finalizarea templului nu era o asigurare a binecuvântării lui Dumnezeu asupra lui Israel, pentru că lucrul important era ca poporul să-și îndeplinească responsabilitățile față de Domnul.

Dă-I lui Dumnezeu locul cuvenit (v.1-5)

Chivotul legământului reprezenta tronul lui Dumnezeu pe pământ (Psalmul 99:1), și locul cuvenit acestuia era în Sfânta Sfintelor din templul lui Dumnezeu. Până când Dumnezeu nu este pe tronul vieții noastre, nici o acțiune pe care o încercăm nu poate avea cu adevărat succes. Chivotul fusese în mai multe locuri înainte ca Solomon să-l așeze în templu. Chivotul a mers înaintea copiilor lui Israel când ei urmau norul și stâlpul de foc prin pustie, și el a mers înaintea lor și când au trecut râul Iordan și au intrat în Canaan. Este posibil ca el să fi fost temporar la Betel și Mițpa (Judecători 20:27; 21:5) și apoi a rămas la Șilo (1Samuel 1-3). După luarea chivotului de către filistenii și aducerea lui înapoi în Israel, chivotul s-a odihnit 20 de ani în casa lui

Abinadab (1 Samuel 7:1-2), apoi a stat trei luni în casa lui Obed-Edom și în final, David l-a adus la Ierusalim (2 Samuel 6:12-19).

David a avut două mari dorințe: să aducă chivotul la Ierusalim și apoi să construiască un templu glorios pentru a adăposti chivotul. El chiar a făcut o juruință Domnului (2-5) și Domnul i-a permis să o împlinească pe prima, dar nu și pe a doua.

Exprimă lui Dumnezeu închinarea ta bucuroasă (v.6-9)

Avem impresia că chivotul a fost aproape uitat în anii cât a stat în casa lui Abinadab din Kiriath Jearim (aprox. 13 Km la N-V de Ierusalim). Dar nu distanța era problema, ci inima. Odată ce chivotul s-a întors la Ierusalim, oamenii s-au simțit atrași să meargă în pelerinaj în cetate. Când Solomon a așezat chivotul în Sfânta Sfintelor (1 Împărați 8:1-11), slava Domnului a umplut templul. S-au împlinit cuvintele: „Haidem la locuința Lui, să ne închinăm înaintea așternutului picioarelor Lui! ... Scoală-Te, Doamne, vino la locul Tău de odihnă, Tu și Chivotul măreției Tale. Preoții Tăi să se îmbrace în neprihănire, și credincioșii Tăi să scoată strigăte de bucurie!” (7-9). O preoție sfântă era importantă pentru prosperitatea lui Israel, dar la fel de importantă era și o națiune dedicată Domnului. Domnul se putea „odihni” acum în casa Lui, după anii mulți când s-a mutat din loc în loc.

Adu-I aminte lui Dumnezeu de credințioșia legământului Său (v.10-12)

Legământul lui Dumnezeu cu David (2 Samuel 7) l-a asigurat pe Israel că unul din urmașii lui David va ședea pe tron, iar acum Solomon era regele „Unsul Domnului”. Așa că Dumnezeu a binecuvântat de dragul lui David, nu al lui Solomon, și pe rege și poporul. Profetul Isaia a numit lucrul acesta „îndurările sigure față de David” (Isaia 55:3). Psalmistul i-a amintit Domnului de legământul Său, pentru că dorea ca cineva din dinastia davidică să stea pe tronul lui Israel.

În cele din urmă, această promisiune a fost împlinită în Isus Hristos „Fiul lui David”, al cărui tron și împărăție sunt pentru totdeauna (2 Samuel 7:11-17; Luca 1:30-33). Dacă urmașii lui David doreau binecuvântarea Domnului, era necesar ca ei să asculte de legea lui Dumnezeu, și mulți din ei nu au ascultat. Credincioșii de astăzi sunt uniți cu Domnul într-un nou legământ, pe care Domnul Isus l-a făcut în propriul Său sânge (Matei 26:26-30) și El nu va încălca niciodată acest legământ. Psalmistul a folosit numele lui David când s-a rugat Domnului, dar noi ne rugăm în numele Domnului Isus (Ioan 16:23-24).

Încrede-te în Dumnezeu pentru binecuvântările Sale bogate (v.13-18)

Dumnezeu nu a ales doar pe Israel să fie poporul Său, iar David și urmașii lui să fie regii Săi, ci a ales și Sionul ca să fie locul templului Său și al tronului Său (chivotul). Dumnezeu a vorbit poporului în versetele 14-18 și a reafirmat legământul cu Israel (Levitic 26), pentru că atât poporul cât și regii erau obligați să asculte de Domnul, dacă doreau să aibă parte de binecuvântarea Lui. Dumnezeu a promis să locuiască cu Israel, să le asigure hrana, să le binecuvânteze închinarea și să le învingă dușmanii.

Două imagini speciale sunt folosite aici: candela și puterea înălțată (în ebraică - „cornul încolțit”), și ambele se referă la David și la Mesia cel promis, Isus Hristos. „Acolo voi înălța puterea lui David, voi pregăti o candelă unsului Meu” (17). Candela aprinsă simbolizează regele (2 Samuel 21:17), păstrarea vieții (Psalmul 18:28-30) și perpetuarea dinastiei regale (2 Împărați 18:9). Cornul este un simbol al puterii și tăriei, iar încolțirea cornului lui David este o imagine a venirii lui Mesia. Cuvântul ebraic „mugur” („vlăstar”) este tradus cu „odraslă” în Isaia 4:2, Ieremia 23:5 și 33:15 și Zaharia 3:18 și 6:12, și se referă la Mesia „Odrasla” sau „Vlăstarul”, „Mlădița” (cea importantă).

Cuvântul „va străluci” în versetul 18 („peste el va străluci cununa lui”) poate însemna și „a înflori” și este folosit în acest sens în Numeri 17:8 (înflorirea toiagului lui Aaron). Aceasta, de asemenea, este o imagine mesianică. Psalmul se referă la David și la legământul lui Dumnezeu cu el, dar indică spre Fiul lui David, Isus Hristos, și la legământul cu biserica Sa. Să-I dăm lui Dumnezeu locul cuvenit, să ne închinăm Lui cu bucurie, să ne odihnim în legământul Său credincios și să avem încredere în El, pentru binecuvântările promise celor ce ascultă de voia Lui.

APLICAȚII

Cauți ca să impresionezi pe oameni, ca să capeți valoare, sau ești mulțumit cu felul în care te-a creat Dumnezeu?

.....

.....

.....

În viața de credință ai experimentat, din partea lui Dumnezeu, despărțirea de lucruri bune ca să primești altele mai bune? Cum ai reacționat?

.....
.....
.....

Care este rolul promisiunilor lui Dumnezeu în a experimenta pacea sufletească?

.....
.....
.....

7, Psalmii 133-134, Binecuvântarea părtășiei frățești, 133.1, 134.1

Psalmul 133

Psalmul 133 este una din „Cântările treptelor”, care poartă numele lui David. El cunoștea din experiență amărăciunea prilejuită de dezbinările din familie și era bine pregătit să celebreze, în cea mai aleasă psalmodiere, binecuvântarea unității pentru care a suspinat adesea. Între „Cântările treptelor”, acest imn a atins cu siguranță o treaptă înaltă, și chiar în literatura laică este citat frecvent pentru parfumul și roua sa. În acest psalm nu există nici un cuvânt neplăcut, totul este „dulceață și lumină”, un urcuș remarcabil față de Psalmul 120 (cu care pelerinii porneau în călătorie). Psalmul 120 era plin de război și plângeri, dar Psalmul 133 cântă despre pace și încântare. Vizitatorii Sionului erau pe cale să se întoarcă acasă și acesta poate să fi fost imnul lor de bucurie pentru că văzuseră o astfel de unire între semințiile care se adunaseră la altarul comun-templul. Psalmul anterior (132), care a cântat despre legământ, dezvăluise de asemenea, centrul unității lui Israel în persoana unsului Domnului și în promisiunile făcute lui. Nu este de mirare că frații locuiesc în unitate, atunci când Dumnezeu locuiește printre ei și Își găsește bucuria în ei. Tema acestui admirabil psalm este „Beneficiul părtășiei sfinților”.

Beneficiile unității (v.1)

„Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!”. Unitatea credincioșilor a fost întotdeauna idealul Tatălui ceresc pentru poporul Său, atât în Vechiul cât și în Noul Testament. Dacă Dumnezeu este Creatorul și Tatăl nostru prin Domnul Isus Hristos, indiferent de rasă, cultură sau zonă geografică, și dacă El este dragoste (Ioan 4:8,16), atunci este logic ca Dumnezeu să dorească împlinirea acestui ideal cu poporul Lui. Care părinte nu dorește ca pacea și armonia să domnească între membrii familiei sale? Sunt atâtea lucruri care ne unesc: avem același Mântuitor, același Duh Sfânt, așteptăm același măreț eveniment-revenirea în glorie a Domnului Isus-și tânjim după cerurile noi și pământul cel nou. Mai mult, însuși Domnul Isus în rugăciunea Sa de Mare Preot (Ioan 17), și-a exprimat dorința ca urmașii Săi să trăiască în unitate și explică și de ce: „...ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (v.23). Experiența fericită a părtășiei frățești, descrisă de David în Psalmul 133, a fost reeditată în sânul Bisericii Primare: „Ei stăruiau în ... legătura frățească... iar mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet” (Fapte 2:44; 4:32). Observând cât de mult se iubesc și se susțin urmașii lui Hristos, și cei din lumea de afară vor dori să guste această

bucurie a părtașiei frățești. Parfumul plăcut al unei vieți armonioase nu poate rămâne ascuns.

Două ilustrații semnificative- untdelemnul și roua

Pentru a sublinia beneficiile unității credincioșilor, psalmistul se folosește de două imagini artistice împrumutate, una din domeniul sacru și cealaltă din domeniul secular: untdelemnul de preț și roua. „Untdelemnul de preț” era untdelemnul sfânt folosit la ungerea marelui preot (ulei de măsline îmbogățit cu alte uleiuri parfumate- Exodul 30:22-33). Acest ulei răspândește un parfum plăcut în jurul preotului închinat în slujbă, devenind un simbol al sfințirii și al consacrării sale. Tot astfel, astăzi, Domnul Isus Hristos este arătat lumii prin trupul Său spiritual, Biserica, fiecare mădular uns de Duhul Sfânt fiind purtătorul miresmei lui Hristos (2 Cor.2:14).

„Este ca roua Hermonului, care se pogoară pe munții Sionului” (3). În climatul fierbinte al Mării Mediterane, roua este vitală pentru viața plantelor. Ea cade pe pământ în timpul nopții și nici odată după furtună. Se formează numai când totul este liniștit și în odihnă. Roua este un simbol potrivit al unității Duhului. Roua nu poate fi produsă de mîna omului; ea este darul îndurării lui Dumnezeu. Roua spirituală cerească, este revărsată prin lucrarea Duhului Sfânt care aduce învioreare spirituală, adică o viață nouă și ține frații împreună.

Roua vorbește despre rodnicie, iar untdelemnul de preț vorbește despre mireasmă, pentru că unitatea poporului lui Dumnezeu în părtașia frățească este și „plăcută și dulce”: „ ... acolo dă Domnul binecuvântarea, viața pentru veșnicie (3). Când vom ajunge în Sionul ceresc, acolo ne vom bucura de o unitate perfectă - „viață pentru veșnicie” (Evrei 12:18-29).

Psalmul 134

Acest ultim psalm din seria „Cântările treptelor” este destul de scurt, dar tratează un subiect vast: închinarea înaintea Domnului și împărtașirea binecuvântărilor Sale și cu alții. Psalmul încheie colecția cu o binecuvântare și ne conduce spre o serie de psalmi care subliniază lauda Domnului. Concluzia pe care o tragem din acest psalm ar trebui să ne încurajeze în călătoria noastră spre cer și să ne facă o binecuvântare pentru alții. Avem de împărtașit trei mari adevăruri.

Dumnezeu nu doarme niciodată (v.1)

„Iată, binecuvântați pe Domnul, toți robii Domnului, care stați noaptea în Casa Domnului!” Pe măsură ce revedem acești cincisprezece psalmi, constatăm că pelerinii au avut o varietate de experiențe în călătoria lor

la Ierusalim, dar au ajuns cu bine în Cetatea Sfântă, și-au îndeplinit obligațiile și acum se pregătesc să se întoarcă acasă. Era noapte și doreau să facă o ultimă vizită la templu. Îndrumați de marele preot, preoții templului și leviții erau responsabili să se asigure că totul era în ordine pentru slujirea de a doua zi. Pelerinii auzeau un cor al templului cântând laudele lui Iehova, iar slujirea lor avea să continue toată noaptea. Dar, își aduc aminte: „Iată că nu dormitează, nici nu doarme Cel ce păzește pe Israel” (Psalmul 121:4). Domnul dă odihnă poporului Său iubit, dar El rămâne treaz și păzește cetatea și veghează asupra familiei (Psalmul 127:1-2). El aude și laudele poporului Său și primește închinarea robilor Săi.

Închinarea nu se sfârșește niciodată (v.2)

„Ridicați-vă mâinile spre sfântul locaș, și binecuvântați pe Domnul!”. Vizitatorii bisericilor întreabă uneori: „Când se termină slujba de închinare?”. Dacă ai fi pus această întrebare unui preot sau levit la templul din Ierusalim, el ți-ar fi răspuns: „Niciodată!”. Împăratul David a rânduit ca zi și noapte cântăreții templului să-L laude pe Domnul (1 Cronici 23:30). Și astăzi, atunci când noi dormim, în altă parte pe glob, credincioșii se închină lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, Marele nostru Preot, Domnul Isus, mijlocește în ceruri pentru noi și ne ajută să ne rugăm și să-L slăvim pe Dumnezeu. Cea mai mare responsabilitate și cel mai mare privilegiu pentru credincioșii individuali și pentru biserică este să se închine lui Dumnezeu, pentru că tot ce avem și tot ce facem izvorăște din închinare. Când corul din templu își ridică mâinile spre cer, ei arătau spre Izvorul tuturor lucrurilor bune și Îl laudau pe Dumnezeu pentru mila și harul Său.

Adevărații închinători „ridică spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli” (1 Timotei 2:8) și se apropie de Dumnezeu „... cu o inimă curată, cu credință deplină...” (Evrei 10:22), pentru că Domnul se uită la inimă. Închinarea adevărată o învățăm aici și va continua în moduri glorioase în ceruri, în veșnicie (Apocalipsa 4-5). Este bine să îi învățăm standardele și parfumul părtașiei, încă de pe acum.

Binecuvântarea nu se oprește niciodată (v.3)

„Domnul să te binecuvânteze din Sion, El, care a făcut cerurile și pământul!”. Când pelerinii părăseau templul, un preot în slujbă spunea aceste cuvinte. El rostea binecuvântarea la singular, pentru că binecuvântarea lui Dumnezeu este pentru fiecare din noi, personal. La fel era și binecuvântarea preoțească din Numeri 6:22-27. A pleca din casa lui Dumnezeu cu binecuvântarea Lui asupra noastră este un mare privilegiu, dar și o mare responsabilitate. Noi trebuie să împărtășim cea binecuvântare și cu alții. Dacă este o bucurie să primești o

binecuvântare, este o bucurie și mai mare să fii o binecuvântare. Spiritual vorbind, Dumnezeu ne binecuvântează din Sion, pentru că: „... Mântuirea vine de la Iudei” (Ioan 4:22). Din ziua când Dumnezeu l-a chemat pe Avraam și i-a dat legământul Său (Geneza 12:1-3), Dumnezeu a binecuvântat națiunile pământului datorită poporului evreu, mai ales prin „sămânța lui Avraam”, adică Hristos Isus.

Dacă Dumnezeu nu doarme niciodată și închinarea noastră nu se sfârșește niciodată, atunci și binecuvântarea nu se va opri niciodată. Mireasma binecuvântării lui Dumnezeu va ajunge în întreaga lume!

APLICAȚII

Care este semnificație spirituală a ilustrațiilor folosite de David, untdelemnul de preț și roua, pentru credincioșii de astăzi?

.....

Unitatea în părtăția frățească este realizată prin efortul credincioșilor sau este darul lui Dumnezeu?

.....

Ridicarea mâinilor spre cer, atunci când te închini lui Dumnezeu, implică doar mâinile? Ce spune apostolul Pavel despre adevărații închinători (1 Timotei 2:8)?

.....

Este o bucurie să primești o binecuvântare, dar este o bucurie și mai mare să fii o binecuvântare. După care din acestea tânjește sufletul tău?

.....

